

MARTTI LUTHER

“Jos silloin joku sanoo teille: ‘Katsota täällä on Kristus’, tahi: ‘Tuolla’, niin älkää uskoko.” (Matt. 24:23)

Näin Kristus varoittaa meitä karttamaan tällaisia verkkoja. Sieltä Kristusta on etsittävä, missä hän on ilmoittanut itsensä, ja missä hän tahtoo tulla tunnetuksi, kuten sanassa, kasteessa ja Herran ehtoollisessa. Sieltä hän varmasti löytyy. Eihän sana voi meitä pettää. Niin vaan käy, että järki ei välitä noista merkeistä vaan poikkeaa porton tykö, joka istuu ovenpielessä (Sananl.7:10).

Muistakoon siis jokainen kulkea sitä tietä, jonka Jumala itse on määrännyt, ei sitä, jonka olemme itse valinneet. Meidän valintaamme liittyy virhe, ja se on petollinen. Sanoohan profeetta: “Nämä ovat valinneet oman tiensä” (Jes. 66:3), ja Paavali tuomitsee Kolossalaiskirjeessä itsevalitut jumalanpalvelukset (Kol. 2:18,23). Onhan varmaa, ettei ihminen oman viisautensa avulla voi Jumalaa löytää, ja siltäkin taholta uhkaa suunnaton vaara, että Saatana verhoutuu valkeuden enkeliksi ja ottaa puvukseen Jumalan valtaisuuden tehdessään merkkejä ja ennusteita vahvistaakseen harhojansa.

Jos tahdomme olla turvassa näiltä vaaroilta, meidän on seurattava sitä näkyvää muotoa eli niitä merkkejä, jotka hän itse on meille antanut. Uudessa liitossa meillä on näkyvä muoto: Jumalan Poika Äitinsä Marian helmassa, meidän edestämme kärsinyt ja kuollut, niin

kuin Uskontunnustus opettaa. Tämän lisäksi meillä on muita näkyviä muotoja: kaste, eukaristia ja itse suullinen sana. Emme voi siis valittaa tullemme hylätyiksi.

Tähän pyrkii ensinnäkin Saatana. Sitten myös hänen palvelijansa Paavi koko kirkkoinensa. He pyrkivät näistä Jumalan asettamista muodoista meitä vieroittamaan omiin muotoihinsa: pyhien pyhäksijulistamiseen, näitä avuksi huutamaan, edesmenneitten pyhien palvontaan, tiettyihin kohtiin rahan saamiseen sijoitettuihin pysähdyspaikkoihin jne.

Siispä meidän tulee olla valmiita väittämään vastaan. Niin kun en tunne ennen Kristuksen tuloa mitään muuta Kirkkoa kuin sen, joka oli Aabrahamin kotona ja merkitty ympärileikkauksella, samoin en tunne Kristuksen tulon jälkeen mitään muuta kuin Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna, hänet joka on tehnyt itsensä tunnetuksi meille näkyvissä muodoissa, avainten käytössä ja eukaristiassa, niissä tiedän löytäväni Jumalan, niissä saan syntien anteeksiantamuksen, en missään muualla.

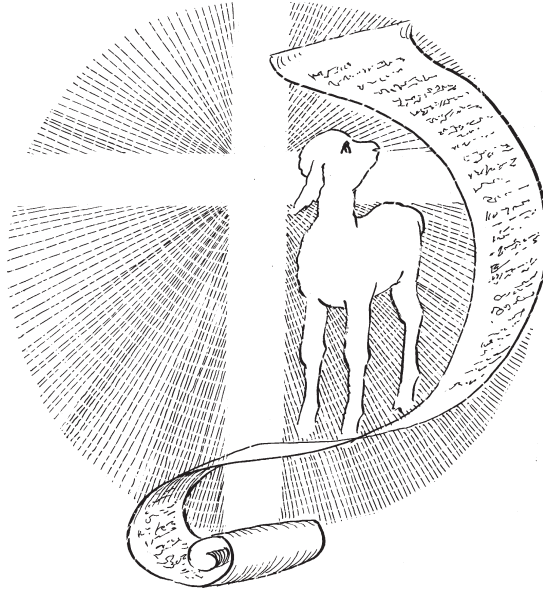
Kirjasta Ensimmäisen Mooseksenkirjan selitys 8-17. Hämeenlinna 2004. s.381-2. Suomenos Heikki Koskeniemi.

Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi

Keskikesän juhla, juhannus, on jälleen ovella. Monelle se merkitsee hengähdystauon alkamista talvisen uurastuksen jälkeen. Kouluvuotensa päättäneet ovat saaneet hetken totutella lomaan ja edessä on mahdollisesti kesän lämpimimmät päivät.

Juhannuksen nimi ja kirkollinen aihe liittyvät Johannes Kastajaan, Jeesuksen edelläkävijään ja parannuksen saarnaajaan. Johannes julisti vakavia asioita. Hän sanoi Herodekselle: “Sinun ei ole lupa pitää veljesi vaimoa.” (Mark. 6:18) Herodes joutui vakavaan tilanteeseen omantuntonsa edessä. Hänellä oli korkea virka. Menestystä, ystäviä ja vaikutusvaltaa riitti. Tärkein kuitenkin puuttui. Hän eli vailla tunnon rauhaa. Se näkyi hänen elämässään. Synti oli erottanut Jumalan sanasta ja johdattanut räikeään kuudennen käskyn rikkomiseen. Maailmalliset ystävät tuskin siitä varoittivat, eivätkä he osanneet neuvoa tietä tunnon rauhaan. Johannes tuli ja saarnasi lakia. Jumalan käskyn hylkääminen on synti, ja siitä seuraa sielulle vain pahaa.

Meidän aikanamme on samanlaisia piirteitä kuin Herodeksen ympäristössä. On maallista hyvinvointia. Tunnollisesti työtä tekevä ihminen voi saavuttaa varsin hyvän maallisen aseman. Elämässä on myös houkutuksia ja kiusauksia. Epäuskoinen maailma ei niistä varoita eikä anna sielulle mitään turvaa. Loma-ajan poikkeukselliset olot voivat tuoda eteen houkutuksia langeta räikeisiin väärin tekoihin. Johannes Kastajan opetuksen mukaan on muistettava: sellaiseen ei ole lupaa. Synnin tiellä kulkeminen vie

tunnon rauhan ja johtaa iankaikkiseen kadotukseen.

Johanneksen saarnassa niin kuin kaikessa oikeassa opetuksessa varoitus synnistä on tarkoitettu raivaamaan tietä evankeliumin saarnalle. Jumala lähetti Vapahtajan syntisiä pelastamaan. Johannes osoitti Kristusta ja sanoi: *“Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!”* Jumala on avannut syntisille pelastuksen tien. Kristus tuli ihmiseksi meidän pelastuksemme tähden. Hän, syytön Jumalan Karitsa, otti päälleen meidän syntivelkamme. Tähän Vapahtajaan Johannes kutsui uskomaan. Kun hän sanoi: *“Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi.”*, hän opetti iankaikkisen autuuden tietä. Kyse on siitä, että tunnustamme syntimme Jumalan edessä, kadumme niitä ja uskomme Herran Kristuksen sovittaneen juuri meidänkin syntimme.

Autuuden tie on uskon tie. Kun Johanneksen luo tuli fariseuksia, jotka luottivat tekoihinsa, Johannes osoitti heidän tiensä vääräksi. Evankeliumin uskominen tarkoittaa luottamusta siihen, että Kristus on meidän edestämme kantanut syntivelan ja sovittanut meidät Jumalan kanssa. Tämän uskon kautta olemme puhtaat ja pyhät Jumalan edessä ja perimme iankaikkisen elämän. Usko Vapahtajaan kyllä hedelminään vaikuttaa syntisten tekojen pois panemista ja taistelua syntiä vastaan jokapäiväisessä vaelluksessa, mutta itse autuuden perusteeksi jää vain Kristuksen armo-teko meidän edestämme.

Kimmo Närhi

Kristittyjen kokoontumisesta seurakunniksi

*Puhe Vaasassa 21.4., teemailta Lahdessa
28.4.2005*

Nykyaikana monet ihmiset, jotka haluavat pitäytyä Jumalan sanaan ja luterilaiseen tunnustukseen, kyselevät, millaisessa kristillisessä yhteydessä heidän tulisi elää. Oman aikamme ilmiöiden äärellä ei ole ihme, että tätä asiaa kysellään. Tästä asiasta on monenlaista opetusta ja asiassa toimitaan monin, selvästi toisistaan poikkeavin tavoin. Erilaiset opetukset ja toimintatavat voidaan jaotella kolmeen pääryhmään lukumääräisesti (todennäköisesti) suurimmasta pienimpään: 1) toimitaan kansankirkon sisällä ja järjestäytytään siellä herätysliikkeeksi tai sen kaltaiseksi järjestöksi, 2) kokoonnutaan kansankirkosta erillisiksi tunnustukselliseksi seurakunniksi ja 3) jättäytytään ulkonaisten yhteyksien ulkopuolelle ja harjoitetaan yhteyttä toisiin kristittyihin henkilökohtaisella tasolla ilman järjestäytyneitä seurakuntatoimintaa.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko (STLK) pitää oikeana toista yllämainituista vaihtoehdoista ja tahtoo toimia sen mukaisesti. Jatkossa tuon esiin perusteita tämän asian puolesta. Varmuuden vuoksi jo tässä sanottakoon, että uskontunnustuksen maininta "Uskon yhden, pyhän, kristillisen seurakunnan" tarkoittaa kaikkia sydämessään Kristukseen uskovia riippumatta heidän yhteydestään näkyvään seurakuntaan. Kun siis puhumme kristittyjen kokoontumisesta näkyviksi seurakunniksi, emme rajoita uskovien joukkoa vain niiden piiriin,

vaan puhumme siitä, kuinka uskovien on Jumalan sanan mukaan oikein toimia.

1. Jumala tahtoo uskovien kokoontuvan seurakunniksi

Jumalan sanasta voimme havaita, että uskovien kokoontuminen yhteen on normaali ja Jumalan tahtoma asia. Tämän voimme havaita jo Vanhan testamentin opetuksista. Tuli kokoontua synagoogaan kuulemaan Jumalan sanaa. Jumala sääti myös temppelipalveluksen Jerusalemissa uskovien kokoontumispaikaksi. Myös Vapahtaja osallistui kokoontumisiin, sillä Raamattu kertoo, että hän "tapansa mukaan" meni synagoogaan (Luuk. 4:16).

Jumalan sääntämykset kokoontumisista ja vanhan liiton aikainen tapa kokoontua ovat historiallisena taustana sille, että Uudessa liitossa kokoonnutaan seurakunniksi. Tämä näkyy jo Vapahtajan opetuksessa ennen kuin voidaan puhua järjestäytyneestä Uuden liiton seurakuntien elämästä. Kun Vapahtaja opetti rikkovan veljen ojentamista, hän sanoi, että viimeisessä vaiheessa piti asiasta ilmoittaa seurakunnalle (Matt. 18:17).

Helluntain jälkeen Uuden liiton alussa uskovat kokoontuivat yhteen kuulemaan Jumalan sanaa, rukoilemaan ja nauttimaan ehtoollista (Apt. 2:42). Kun evankeliumi levisi eri paikkakunnille, uskovat kokoontuivat seurakunniksi. Tämä käy ilmi monien apostoli Paavalin kirjeiden terveh-

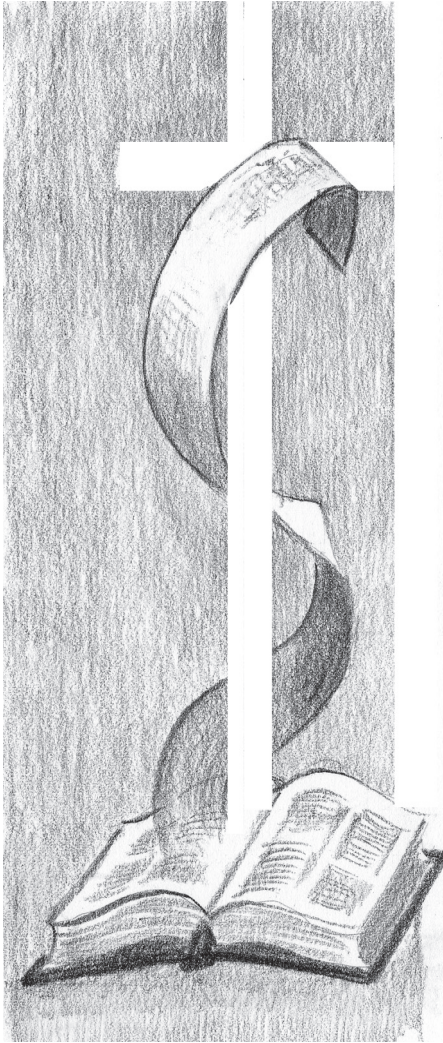
dyksistä, joissa seurakuntia kutsutaan Jumalan seurakunniksi tai Kristuksen seurakunniksi. Tämä nimitys paljastaa myös sen, että kyseessä on nimenomaisesti Jumalan tahtoma asia, eivätkä uskovat ole järjestäytyneet seurakunniksi vain oman harkintansa nojalla. Näkyvän seurakunnan merkitystä osoittaa myös Hebrealaiskirjeen opetus: “Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niinkuin muutamien on tapana, vaan kehoittakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän.” (Hebr. 10:25)

Näin ollen uskovon normaali tilanne on elää seurakunnan jäsenenä. Tämä ei kuitenkaan ole pelkkää nimellistä jäsenyyttä, vaan säännölliseen toimintaan vaikuttava asia niin, että seurakunnan kokoontumisiin osallistutaan uskollisesti. Koska Jumala sanassaan antaa asiaa koskevia käskyjä, on selvää, että hän ei ole jättänyt seurakunniksi kokoontumista ja niiden yhteydessä uskollisesti elämistä vapaasti harkittavaksi asiaksi, vaan hän on säättänyt sen normaalin kristillisen yhteyden muodoksi.

2. Seurakuntien on toimittava puhtaan Jumalan sanan perustalla

Paikallisten näkyvien seurakuntien, jotta ne olisivat Jumalan tahdon ja järjestyksen mukaisia, on toimittava puhtaan Jumalan sanan perustalla. Tämän voimme todeta helposti jo yleisessä mielessä. On selvää, että paikallisten seurakuntien perusta on sama kuin yhden pyhän kristillisen seurakunnankin. Kristityksi eli yhden pyhän

kristillisen seurakunnan jäseneksi tullaan armonvälineiden eli evankeliumin sanan ja sakramenttien vaikutuksesta. Paikallisissa seurakunnissa tulee näiden armonvälineiden olla käytössä ja puhtaina. Luterilainen tunnustus opettaa tämän mukaisesti: “Edelleen seurakuntamme opettavat, että yksi, pyhä kirkko on pysyvä ikuisesti. Kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan. Kirkon todelliseen ykseyteen riittää yksimielisuus evankeliumin opista ja sakramenttien toimitamisesta. Sen sijaan ei ole välttämätöntä, että perityt inhimilliset traditiot, jumalanpalvelusmenot tahi seremoniat, jotka ovat ihmisten säätämiä, ovat kaikkialla samanlaiset. Paavali näet sanoo: “Yksi usko, (Ef. 4:5—6) yksi kaste, yksi Jumala, joka on kaikkien Isä jne.” (Aug. VII) “Näin ollen kirkot eivät saa tuomita toisiaan seremonioiden eroavuuden perusteella, milloin jollakin kirkolla kristillisen vapauden vuoksi on niitä vähemmän tai enemmän. Olennaista on, että pidetään yhtä opissa, sen joka kohdassa, (in doctrina et in omnibus illius partibus) sekä myös pyhien sakramenttien oikeassa käytössä. Näinhän kuuluu tuttu lause: Dissonantia ieiunii non dissolvit consonantiam fidei. “Paaston erilaisuus ei riko uskon ykseyttä.” Näin luterilainen tunnustus sitoo kirkon olemassaolon kirkon pettämättömiin tuntomerkeihin ja ohjaa seurakunnat sekä sisäisesti omassa keskuudessaan että suhteessa toisiinsa harjoittamaan kirkollista yhteyttä sillä perusteella, että tosiasiallisesti - eikä vain paperilla - kirkon pettämättömät tuntomerkit toteutuvat.

Nykyajan keskustelua ajatellen on syytä erityisesti huomata, millaisen merkityksen tunnustus antaa toisaalta opin yhteydelle ja toisaalta perityille traditioille ja muille ihmisten säätämille asioille. Yksimielisyys evankeliumin opista ja sakramenttien toimitamisesta on välttämätöntä ja riittävää

kirkolliselle yhteydelle. Kirkollinen yhteys on siis olemassa, kun yksimielisyys opista ja sakramenteista vallitsee. Toisaalta kirkollista yhteyttä ei ole, jos opista tai sakramenttien toimitamisesta ei ole yksimielisyyttä. Opillinen yksimielisyys siis ratkaisee kirkollisen yhteyden olemassaolon molempiin suuntiin: sen olemassaolo riittää kirkollisen yhteyden perustaksi ja sen puuttuminen rikkoo kirkollisen yhteyden. Aivan toisin on traditioiden ja ihmisten säätämien asioiden laita. Tunnustuksen mukaan niiden erilaisuus ei riko kirkollista yhteyttä. Tänä päivänä on huomattava erityisesti asian toinen puoli, nimittäin se, että niiden samankaltaisuus ei luo kirkollista yhteyttä. Siis yhteinen historia, järjestysmuoto tai muut senkaltaiset asiat eivät saa aikaan eivätkä pidä yllä kirkollista yhteyttä, jos opillista yksimielisyyttä ei ole. Tämä viimeksi mainittu asia osoittaa sen syyn, jonka tähden STLK ei pidä oikeana opillisten erimielisyyksien vallitessa sellaista toimintaa, jossa itse haluttaisiin toimia puhtaasti Jumalan sanan mukaisesti, mutta kuitenkin jäätäisiin sellaisen seurakunnan jäsenyyteen, joka pysyvästi sallii väärääkin oppia. Jos näin toimitaan, todellisuudessa halutaan pysyä sellaisessa yhteydessä, jossa tunnustuksen mukaiset kirkollisen yhteyden edellytykset eivät toteudu.

Ero STLK:n ja monien kansankirkon sisäisten konservatiivisten liikkeiden välillä on erityisesti siinä, kuinka on suhtauduttava pysyvään opilliseen harhaan seurakunnan keskuudessa. STLK:n mukaan sellaista ei voi sallia, vaan harha on poistettava. Jos harhaa ei saada poistetuksi, on erottava seura-

kunnasta, jossa harhalla on pysyvä asemansa. Tämä on välttämätöntä, jotta uskovien sielut eivät joudu vaaraan harhaisen opetuksen vuoksi ja siksi, että uskovat eivät tule tukeneeksi sielulle vaarallista opetusta. Monet kansankirkon sisäiset konservatiiviset liikkeet sen sijaan puolustavat pysyväästikin harhaoppisen seurakunnan jäsenyydessä pysymistä ja toimintaa sellaisen piirissä jonkinlaisena protestiliikkeenä.

Jumalan sana varoittaa vakavasti erilaisten oppien sallimisesta seurakunnan sisällä. Apostoli Paavali lausui galatalaisille: "Vähäinen hapatus hapattaa koko taikan." (Gal. 5:9) Kun Korinton seurakunnassa oli erimielisyyksiä, apostoli kirjoitti: "Mutta minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus." (1 Kor. 1:10) Näin siis Jumalan sana voimakkaasti kehottaa hengen yhteyden säilyttämiseen ja riitaisuuksien selvittämiseen ja poistamiseen. Tälle on suorastaan vastakkainen asia opiltaan erilaisiksi ryhmittymiksi koostuminen seurakunnan sisällä.

Yhteenvetona voidaan todeta, että seurakunnaksi järjestäytyminen toteutuu oikein sillä perusteella, että yksimielisesti tunnustaudutaan Jumalan sanan oppiin. Tälle perustalle rakentuvan yhteyden säilyttämiseksi on toimittava kärsivällisesti. Toiselta puolen on varottava sitä, että seurakunnaksi järjestäydyttäisiin jollain muulla kuin opin yksimielisyyden perustalla.

3. Käytännön seurauksia seurakunnan jäsenyydestä

Seurakunnan jäsenyydellä on paljon vaikutuksia uskovan elämään. Seurakunnassa hän voi saada tarvitsemansa sielunhoidon laajassa merkityksessä. Siinä hän voi tulla oikein kastetuksi ja tuoda lapsensa kasteelle. Hänellä on tilaisuus osallistua sanankuuloon seurakunnan yhteydessä ilman, että tulee siinä samassa tukeneeksi vääräoppista toimintaa. Seurakunnan yhteydessä hän voi nauttia ehtoollisen sakramentin uskonsa vahvistukseksi. Nämä ovat lyhyesti sanoen ne puolet seurakunnan jäsenyydestä, jotka merkitsevät sitä, että seurakunnan jäsen saa sielulleen ja uskolleen ravintoa.

Seurakunnan yhteydessä uskovolta on myös mahdollisuus ja Jumalan sanan ilmoittama kehotus osallistua evankeliumin levittämiseen ja seurakunnan työn tukemiseen. Tämä merkitsee esirikousta seurakunnan puolesta, uhraamista mahdollisuuksien mukaan sekä monia muita asioita paikallisen ja laajemmankin toiminnan hyväksi. Olennaista on, että kaikki nämä asiat voivat toteutua yhden uskon ja tunnustuksen perustalla.

Tässä esityksessä tuotiin seurakunnan jäsenyyteen liittyviä asioita esiin ajankohtainen tilanne huomioon ottaen ja käytännöllisiä näkökohtia painottaen. Asian opillisen puolen laajemmaksi tarkastelemiseksi suositellaan professori C.F.W. Waltherin kirkko-opillisia teoksia sekä professori Franz Pieperin Kristillistä dogmatiikkaa.

Kimmo Närhi

Kristus meidän edestämme – Kristus meissä

Evankeliumi on Jumalan julistama synninpäästö ja vapautus syyllisyydestä Kristuksen täytetyn työn nojalla iankaikkisen kadotustuomion ansainneelle syntiselle. Tätä Raamattu sanoo myös vanhurskauttamiseksi. Se on pyhän Raamatun pääoppi. Olette pyytäneet minua puhumaan tästä asiasta, ja puheeni aiheeksi on sovittu: Kristus meidän edestämme – Kristus meissä. Toivon voivani selvittää tätä asiaa vanhurskauttamisopin kannalta. Jos puheessani on toistoa, se on selvyiden vuoksi ja suonette sen.

Omatunto voi löytää rauhan vain, jos uskomme kohteena pysyy Kristus meidän edestämme. Siitä on kysymys.

Vanhurskauttamisoppi on se kristillinen uskon oppi, joka avaa meille Jumalan rakastavan sydämen Kristuksessa. Tästä huolimatta siitä kuitenkin valitettavasti uskovien keskuudessa vallitsee suurta epäselvyyttä. On näet käyty hyvin vähän rajaa oikean ja väärän vanhurskauttamisopin välillä. Yritän nyt ennen kuin tulen puheeni varsinaiseen ydinkohtaan hahmottaa vanhurskauttamisoppia 1. siltä kannalta, mitä vanhurskauttaminen edellyttää, 2. siltä kannalta, mitä se itessään on, ja 3. siltä kannalta, mitkä ovat sen seurauksia ymmärtääksemme paremmin otsikkomme aihepiiriä. Nämä ovat toisaalta sellaisia aiheita, jotka ovat uskoville tuttuja ja kuin itsestään selviä. Samalla ne ovat sellaisia, että jos niitä ei opeteta ja jos ei käydä rajaa tekooppiin, niin pian mikään ei ole selvää.

1. Vanhurskauttamisopin edellytyksiä luomisen, lain ja ilmoituksen kannalta

Vanhurskauttamisoppi edellyttää uskoa ensimmäiseen uskonkappaleeseen: “Minä uskon Isään Jumalaan, kaikkivaltiaaseen taivaan ja maan luojaan.”

Täytyy siis olla olemassa Jumala, joka vanhurskauttaa ja jonka vanhurskautustuomio tarkoittaa tosiasiallista vanhurskautta hänen edessään. Vanhurskaus Jumalan edessä on sama asia kuin vanhurskaus hänen pyhän lakinsa edessä eli täydellinen lain täyttämys niin, ettei laki voi tuomita, koska se saa sen, mitä se vaatii. Suomen sana “vanhurskas” kuvaa sitä hyvin. Vanhurskas on vaan eli vain hurskas, ilman syntiä ja moitetta oleva.

Vanhurskauttaminen edellyttää ensiksi Jumalaa, joka vanhurskaaksi lukee, toiseksi ihmistä, jonka Jumala julistaa vanhurskaaksi. Se edellyttää Raamatun mukaan sellaista ihmistä, jonka Jumala loi omaksi kuvakseen ja joka alun perin Jumalan luomana oli vanhurskas. Jos Jumala olisi luonut epävanhurskaan ihmisen, hän olisi vastuussa hänen epävanhurskaudestaan. Kun ihmiset kieltävät luomisen ja väittävät ihmisen ilmaantuneen kehityksen eli evoluution tietä, he pyrkivät vanhurskauttamaan itsensä sellaisina kuin ovat, siis ilman Jumalan rakkautta ja armoa, ilman Välimiestä ja lunastusta, ilman uskoa. Samalla he sysäävät syyn poikkeamisistaan yleisestä, ihmiselle annetusta siveyslaista olettamalleen

kehitykselle, josta heille on tullut jumala, itsetehty nykyajan epäjumala. Tämä katsontakanta johtaa minkä tahansa moraalisen poikkeavuuden hyväksymiseen. Kun sille tielle lähdetään, on vain ihmisten tekemiä rajoja, joita ihmiset voivat muuttaa mielensä mukaan. Ihmiset voivat jopa vapaasti tehdä vanhat moraalityöt rikollisiksi. Pahinta ei ole kuitenkaan yhteiskunnallisen moraalin muutos, vaan synnintunnon häviäminen, jonka jälkeen ei ole evankeliumiakaan, vaan vain minkä tahansa vääran hyväksyminen.

Vanhurskauttamisoppi edellyttää syyllistä, jonka Jumala armahtaa eli lukee vanhurskaaksi. Vain säilyttämällä Raamatun opit luomisesta ja alkuvanhurskaudesta sekä Aadamissa tapahtuneesta syntiinlankeemuksesta meillä voi olla oikea vanhurskauttamisoppi. Kun Jumala katsoi kaikkea, minkä oli tehnyt, hän sanoi: "Katso, se oli sangen hyvää!" (1 Moos. 1:31). Kun Jumala loi ihmisen, hän sanoi: "Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät." (1 Moos. 1:27). Mutta langenneesta ihmisestä Raamattu sanoo: "Mutta ... Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri maan päällä ja että kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat" (1 Moos. 6:5). Ja: Aadamille syntyi "poika, joka oli hänen kaltaisensa, hänen kuvansa" (1 Moos. 5:3), ei siis enää Jumalan kuva.

Vanhurskauttamisessa on kaksi tahoa: Jumala, joka vanhurskauttaa, ja ihminen, joka vanhurskautetaan. Jumala on korkea majesteetti, ihminen on tomu ja tuhka hänen edessään. Ju-

mala on vanhurskas ja pyhä, ihminen on taas syyllinen Jumalan lain rikkomiseen eli syntinen. Jumala "vanhurskauttaa jumalattoman", Room. 4:5. Vanhurskauttaminen ei voi olla Jumalan ja ihmisen yhteistyötä jo siitä syystä, ettei syyllinen voi itseään vapauttaa syyllisyydestä eikä itseään vanhurskauttaa. Hän ei siihen pysty, koska hän ei voi poistaa syntisyyttään. Hän on siihen myös jäävi. Se olisi suurta röyhkeyttä asiassa, joka on yksin Jumalan. Kun on kysymys Jumalalle kelpaamisesta ja vanhurskaudesta Jumalan edessä, Jumala on ainoa, jonka asia on vanhurskauttaa ja joka voi vanhurskauttaa. Vain Jumalan päätös on ratkaiseva. Sitä kirkon on julistettava. Ja kun julistamme vanhurskauttavaa evankeliumia, silloin Jumala itse levittää ja jakaa vanhurskautta, joka hänen edessään kelpaa ja joka uskolla omistetaan. Tämä vanhurskaus on olemassa valmiina Kristuksessa. Se on tarjolla ja jaettavana armonvälineissä.

Vanhurskauttaminen Jumalan edessä on siis sellainen asia, jota ihminen ei voi tehdä eikä edes pyhä enkeli. Kiusaaja pyrkii kapinassaan omimaan teko-opeillaan sen oikeuden itselleen ja siten pettämään ihmistä, mutta se ei tietenkään päde eikä voi päteä Jumalan edessä. Kun julistamme evankeliumia Jumalan käskystä eli annamme syntejä anteeksi Kristuksen nimessä, emme me ole vanhurskauttajia, vaan Jumala säilyttää silloinkin paikkansa. Me teemme sitä vain Jumalan nimessä ja hänen käskystään.

Koska vanhurskauttaminen on Jumalan yksinoikeus, vanhurskauttamiseen tarvitaan Jumalan sana. Jumala yksin voi määrätä vanhurskauttamisen

tavan ja perusteet, joilla hän julistaa syyllisen syyllisyydestä vapaaksi. Hän on ne ilmoittanut meille. Hän on antanut meille sanansa eli Vanhan ja Uuden testamentin kanoniset kirjat. Tähän saanaan Kristuksen kirkko on sidottu eikä meillä ole oikeutta asettaa mitään muuta sanaa sen rinnalle tai yläpuolelle. Tämä merkitsee myös sitä, ettei vanhurskauttamisesta voida päästä Jumalan tahtomaan yksimielisyyteen niiden kanssa, jotka korottavat ihmissan Jumalan sanan rinnalle ja katsovat tradition ohjeelliseksi Raamatun ohel-la. On muistettava Raamatun sana: "Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen nousut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat. Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta", 1 Kor. 2:9–10. Ja: "Ei yli sen, mikä kirjoitettu on." (1 Kor. 4:6). Koska kaikki ihmiset, jopa taivaan enkelitkin kirkkoa palvellessaan, ovat Jumalan ilmoituksesta riippuvaisia ja tämän normin alaisia, on sille alistettava tietysti myös traditio, sekä hyvä että huono.

Nämä äsken luettelemani asiat ovat vanhurskauttamisen edellytyksiä. Valittavasti ne usein unohtetaan ja samalla pyyhkäistään Raamatun sisällöstä iso osa pois. Mutta jos varsinkin tänä päivänä haluamme saarnata ihmisiä autuiksi, kaikkia näitä asioita on tuotava ahkerasti esille. Ihminen on asetettava Jumalan eteen. Hänet on tuotava Luojansa eteen itse keksimistään piilopaikoista niin kuin Adam ja Eeva Eedenin puutarhan puiden seasta. Hänelle on julistettava Jumalan armoa ja rakkautta Kristuksessa ja Jumalan armahduspäätöstä. On tarpeen tuoda

lain ja evankeliumin saarna kado-tukseen kulkevien kuultavaksi, että he pelastuisivat.

Vielä pyytäisin saada korostaa sitä, että todellista syyllisyydestä vapaaksi julistamista ihminen ei voi uskolla ottaa vastaan, ellei hän tunnusta syyllisyyttään Jumalan koko pyhän lain, yleisen siveyslain edessä. Mikään Jumalan käsky ei ole poikkeus, eikä yhteiskunnallinen lainsäädäntö voi vapauttaa niistä Jumalan edessä. On myös huomattava, että herätys ei ole tajunnan menettämistä, vaan tulemistä tajuikeksi omasta syyllisyydestä ja siitä vapautetuksi tulemistä Jumalan sanalla Jeesuksen sovitustyön nojalla. Tämän Raamattu sanoo näin: "Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto. Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia, se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan." Room. 3:19–25.

2. Vanhurskauttamisopin edellytyksistä sovituksen kannalta ja siitä, mitä vanhurskauttaminen on

Olenkin jo tullut keskeisiin vanhurskauttamisopin edellytyksiin. Toivon, että olette niistä hyvin selvillä. Vanhurskauttamisessa vanhurskas Jumala julistaa edessään olevan syyllisen uskosta vanhurskaaksi. Jotta se olisi mahdollista, täytyy olla olemassa syyllisyyden poisottaminen eli yleinen vanhurskautus. Jumala ei pysyisi pyhänä ja vanhurskaana, jos hän perusteitta julistaisi jumalattoman vanhurskaaksi.

Tässä on tarpeen korostaa sitä, ettei vanhurskauttaminen ole samaa kuin ihmisen hyväksyminen sellaisena kuin ihminen on. Pyydän seuraamaan tarkasti, mitä nyt sanon. Vanhurskauttaminen on armahtamista, syyllisen, jumalattoman, epävanhurskaan ihmisen vapauttamista syyllisyydestä ja rangaistuksesta. Se tapahtuu, kun ihminen uskoo evankeliumin sellaisena kuin on, ja turvaa Jeesuksen ansioon. Jumala ei siis hyväksy syntiä. Hän ei hyväksy ihmistä, joka on kapinassa häntä vastaan, vaan hän etsii häntä parannuksen saarnalla armahtaakseen hänet ja vetääkseen hänet yhteyteensä. Tässä olemme hänen edessään, joka on meidän yläpuolellamme ja jolla on valta tuomita meidät. Armahtaminen on jotakin muuta kuin hyväksyminen. Armo suuntautuu syylliseen, ja armo sanalla on tietty erityissävy. Siinä on jotakin erityistä verrattuna sanaan rakkaus. Rakkaus voi näet kohdistua samassa asemassa olevaankin, kuten sanassa veljesrakkaus. Jumalan rakkaus taas, joka kohdistuu syntisiin, sisältää aina armon. Kun hän rakastaa meitä, hän aina armahtaa meitä, jotka emme ole sitä ansainneet. Tarvitsemme sydämeemme tunnon siitä, ettemme ole

millään tavoin ansainneet armoa.

Ihminen saa siis uskoa sellaisena kuin hän on, vaikka hän voi uskoa vain katuvana, syntisyytensä tunnustavana ja sitä kauhistuvana. Jumala ei edellytä pyhitysprosessia ennen uskoa, vaan hän lahjoittaa uskon jumalattomalle. On siis kaksi eri asiaa ihmisen hyväksyminen sellaisena kuin hän on ja lupa uskoa sellaisena eli niin syntisenä kuin on. Edelliseen ei tarvita Jeesusta, jälkimmäisessä tapauksessa hän on uskon kohde ja uskovalle kaikki kaikessa.

Vanhurskauttamisessa Jumala julistaa vanhurskaaksi syntisen, jumalattoman, ihmisen, joka on syyllistynyt Jumalan koko vanhurskaan ja pyhän lain rikkomiseen. Vanhurskaus on samaa kuin kelpaaminen Jumalalle hänen lakinsa edessä. Sitä, joka on vanhurskas, ei Jumalan laki tuomitse eikä voi tuomita. Sen tähden vanhurskauttamiseen tarvitaan Jumalan laille toimitettu hyvitys eli lain täyttämys. Lain vaatimukset ovat ihmiselle kahdenlaiset: sekä pyhä elämä eli lain täyttäminen että syntivelan maksu eli tehtyjen syntien ja koko syntiturmeluksen hyvittäminen. Syntinen ei voi tehdä sitä itsensä edestä, saati toisten puolesta. "Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksa. Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis ja jää [häneltä] iäti suorittamatta, että hän saisi elää iankaikikisesti eikä kuolemaa näkisi", (Ps. 49:8–10). Mutta Jeesus Kristus, ihmiseksi tullut Jumalan Poika, teki sen meidän hyväksemme.

Koska ihmiselle kuului olla lainalainen, tuli Jumalan Poika todelliseksi, aidoksi, täydeksi ihmiseksi ja sa-

malla lain alle eli meidän asemaamme voidakseen meidän sijassamme ja takaajanamme täyttää lain ja maksaa syntivelkamme. "Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan." Gal. 4:4–5. "Niin on myös se liitto parempi, jonka takaajaksi Jeesus on tullut." Hebr. 7:22. Lain alaisena, meidän asemassamme ja Uuden liiton takaajana, siis meidän edesvastaajanamme Jeesus oli kuuliainen Jumalan laille ja maksoi meidän syntivelkamme. Hän lepytti Jumalan vihan. Siten tapahtui Jumalan edessä syyllisyyden pois ottaminen eli yleinen vanhurskauttaminen. Sen Jumala sinetöi ja julisti aivan erityisellä tavalla herättämällä Kristuksen kuolleista. Hän "on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden", Room. 4:25. Koko maailman koko syntitaakan kantanut Kristus kuoli Jumalan vihan alla Golgatalla, koko maailman koko syntitaakasta vapautettu Kristus nousi haudasta Getsemanen yrttitarhassa. Siinä on uskosta vanhurskauttamisen ihana peruste meille syntisille. Olemme armahdetut ja syyllisyydestä ja rangaistuksesta vapaiksi julistetut Kristuksen kuolemassa ja ylösnousemuksessa. Olemme Kristuksen veressä vanhurskautetut, Room. 5:9. Tähän usko turvautuu.

Näin "yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet" (1 Kor. 5:14). Uskolla syntinen ottaa tämän sanoman vastaan ja omistaa ilolla sen, mitä Kristus on tehnyt meidän edestämme, meidän sijassamme, mei-

dän hyväksemme. Usko omistaa eli ottaa vastaan hänen aikaansaamansa lunastuksen ja syyllisyyden pois ottamisen ja turvautuu siihen. Siten usko ei lisää mitään siihen, mitä Kristus on tehnyt, vaan vain ottaa sen sellaisenaan vastaan. Mutta usko ei myöskään vähennä siitä mitään, vaan omistaa täyden vanhurskauden, koko Kristuksen. Ja siinä se on: uskosta vanhurskauttaminen, syntien anteeksi saaminen. Muuta pelastukseen ei tarvita. "Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme", Room. 5:1–2.

Tällä on tärkeä sielunhoidollinen merkitys. Jos syntinen etsii pelastuksen perusteita itsestään, hän joutuu ahdistukseen eikä löydä kestäväää, todellista rauhaa. Silloin hän myös kääntää katseensa pois meidän edestämme ristiinnaulitusta Kristuksesta itseensä, omaan sydämeensä, omiin tekoihinsa, evankeliumista lakiin, armosta tekoihin, Kristuksen omasta jakavasta Pyhästä Hengestä omaa vanhurskautta pystyttävään lihaan. Ihmisen käy niin kuin galatalaisille, joille apostoli Paavali kirjoitti: "Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmään eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna? Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako säitte Hengen vai uskossa kuulemisen? Niinkö älyttömiä olette? Te alatitte Hengessä, lihassako nyt lopetatte?" Gal. 3:1–3.

Rakkaat ystävät, kiinnittäkää tarkka huomionne siihen, että Jeesus Kris-

tus pysyy silmienne eteen kuvattuna teidän edestänne ristiinnaulittuna. Älkää vaihtako sitä oman itsenne ja omien tekojenne tarkkailuun. Älkää myöskään pälyilkö sivulle toisiin ihmisiin, vaan katsokaa sanassa ja sakramenteissa eli evankeliumissa suoraan Kristukseen.

Kun olemme uskolla omistaneet ulkopuoleltamme eli sanasta ja sakramenteista Jeesuksen Kristuksen vanhurskaudeksemme, olemme autuaita, pelastettuja ja sen johdosta onniteltavia. Samalla olemme myös pyhiä, vanhurskaita, Jumalalle otollisia, sillä Kristus “on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niinkuin kirjoitettu on: ’Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra.’” 1 Kor. 1:30. Autuudesta kerskaaminen on sen Jumalan ylenpalttisen vanhurskauttavan armon ylistämistä, jonka Kristus hankki meille ja jonka usko ottaa vastaan ja josta meidän pyhityselämämme ja tekomme ovat pois suljetut. Hyvät teot ovat vasta sen seurauksia. Emme ole lihaltamme pyhiä, mutta olemme Kristuksen ruumiin uhrilla kertakaikkisesti pyhitettyjä ja Kristukseen kasteessa ja uskossa pukeutuneina Jumalan edessä niin puhtaita, kuin Kristus on puhdas. Siinä on iloiseen kiitokseen aihetta yllin kyllin.

3. Vanhurskauttamisen kanssa käsi kädessä kulkevia asioita

Uskosta vanhurskauttamiseen liittyy samalla välittömästi lohdullisia asioita. Kuten edellä olemme jo todenneet, vanhurskauttaminen on syyllisyydestä vapaaksi julistamista, syntien anteeksi antamista Jeesuksen ansion

tähden. Se on Kristuksen vanhurskauden hyväksi lukemista jumalatomille.

Samalla kun usko syntyy, meistä tulee Jumalan lapsia. Raamattu sanoo: “Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan

lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän sydämeemme Poikansa Hengen, joka huutaa: 'Abba! Isä!'" Gal. 4:4-5. Onhan meille tärkeä ja lohdullinen tämä lapsen asema, tuo Isä - lapsi -suhde, josta myös kasteemme meille kertoo. Tämän aseman on Jeesus meille ansainnut, ja Pyhä Henki todistaa meille siitä.

Kun tulemme uskosta vanhurskaiksi, me samalla synnymme uudesti eli me virkoamme hengellisestä kuolemasta hengelliseen elämään. Voimme sanoa apostoli Paavalin kanssa: "Ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni." Gal. 2:20. On suurenmoinen ja aivan täynnä lohdutusta oleva asia, että Vapah-tajani kaikkine armoineen elää minussa. Tästä asiasta uskonpuhdistaja Martti Luther sanoo: "*Vanhurskautukseen katsoen Kristuksen ja minun pitää kuitenkin olla mitä likeisimmin toisiimme yhdistyneinä: hän elää minussa ja minä hänessä. On tosiaankin ihmeellistä puhua näin; mutta kun hän elää minussa, on kaikki se, mikä minussa on, armoa, vanhurskautta, elämää, rauhaa ja autuutta, Kristuksen omaa, ja kuitenkin se on minun omaani uskossa tapahtuvan kiinteän yhdeksi liittymisen voimasta, jossa meistä tulee aivan kuin yksi ruumis hengessä. Kun siis Kristus elää minussa, on välttämättä hänen mukanaan saapuvilla armo, vanhurskaus, elämä ja iankaikkinen autuus — loitolla ovat laki, synty ja kuolema, jopa laki nautitsee ristiin, nielee ja hävittää lain, synty synnin,*

*kuolema kuoleman ja perkele perkeleen! Näin Paavali pyrkii repimään meitä kerrassaan irti itsestämme, laista ja teoista, ja siirtämään meidät itse Kristukseen ja Kristuksen uskoon, niin ettemme vanhurskautusopin kysymyksessä ollen ottaisi huomioon mitään muuta kuin armon, ja että erottaissimme sen mahdollisimman kauaksi laista ja teoista, joiden tässä pitää olla loitolla. [Ja Luther jatkaa painokkaasti ja lohdullisesti:] - - - **Minä uskon Jeesukseen Kristukseen, Jumalan Poikaan, joka on minun puolestani kärsinyt, ristiinnaulittu ja kuollut; hänen haavoissaan ja kuolemassaan näen syntini ja hänen ylösnousemisessaan voittoni synnistä, kuolemasta ja perkeleestä sekä vanhurskauteni ja [iankaikkisen] elämäni. Tämän vain minä kuulen ja näen, muuta en! Tämä on oikea Kristuksen usko ja usko Kristukseen.**" (S. 184-185.)*

Kun Luther liittää näin läheisesti Kristuksen asumisen uskovassa vanhurskauttamiseen, hän selvästi rajaa sen ulkopuolelle meidän uskossa tekemämme teot ja sen Kristuksen ja Kolmiykeyden meissä asumisen, mikä kuuluu pyhityselämän piiriin. Samalla kun Luther puhuu Kristuksen armollisesta meissä asumisesta, hän korostaa sitä, että Kristuksen läsnäolotapa on käsittämätön ja että siinä asiassa vallitsee pimeys. Emme voi tehdä siitä aistihavaintoja. Se on uskottava asia, jonka varaan uskoa ei voi rakentaa. Uskomme sen lohdutukseksemme, mutta emme käsitä sen läsnäolon tapaa.

Raamattu puhuu jopa kolmella eri tavalla tästä asiasta. Se sanoo toisaalta, että Kristus elää meissä (Gal. 2:20), ja toisaalta, että olemme pukeneet Kris-

tuksen päällemme (Gal. 3:27; "olla Kristuksessa" -kohdat), ja vielä yhtäältä, että "Kristus, meidän elämämme, ilmestyy" viimeisenä päivänä (Kol. 3:4). Siis 1. Kristus meissä, 2. Kristus meidän ulkopuolellamme kasteessa päällemme puettuna ja 3. Kristus taivaasta ilmestyvänä. Järkiparka ei osaa näitä yhdistää, mutta usko iloitsee niistä kaikista. Kun etsimme tästä varmuutta, emme katso sydämeemme emmekä tähyile taivaitten korkeuksiin, vaan otamme kiinni Sanan lupauksista ja katselemme sanassa ja sakramenteissa Kristusta meidän edestämme kertakaikkisesti uhrattuna ja omistamme Sanan varmat lupaukset sydämeenne.

Vanhurskauttamisen seurauksia, joita emme saa sekoittaa itse vanhurskauttamiseen, ovat Kristuksen ja koko pyhän Kolmiykeyden asuminen pyhityselämää aikaan saavana uskovassa sekä hyvät teot. Tietysti kaikki, mitä Jumala tekee ja vaikuttaa, on vanhurskasta, mutta kaikki se ei kuulu uskosta vanhurskauttamisen alueelle. On tehtävä ero itse vanhurskauttamisen ja sen seurausten välillä, ettei Kristus meidän edestämme hämähä. Meidän on myös muistettava, että vanha ihmiskunta tuo synnin mukaan kaikkeen siihen, mitä uuden ihmisen puolesta teemme, ja että hyvät teot tarvitsevat tästä syystä puhdistusta Kristuksen armolla.

On hyvin tärkeätä ymmärtää, että uskosta vanhurskauttaminen ei ole mikä tahansa vanhurskaaksi julistus. Vanhurskauttamisessa Jumala sanoo syntiselle: Sinun syntisi ovat anteeksi annetut Jeesuksen nimessä. Jos esimerkiksi me hieman lapsellisesti puhuen

julistaisimme anteeksiannon kivelte, joka rikkoi automme tuulilasin, ei kivessä tapahtuisi mitään. Mutta kun Jumala sanoo nuo sanat syntiselle ihmiselle, niin niissä, jotka "ovat säädetyt iankaikkiseen elämään" (Apt. 13:48), viriää uskolla vastaanotetun Jumalan sanan voimasta uusi hengellinen elämä, tai jos se on jo alulla, se vahvistuu ja säilyy. Luterilaiset tunnustajat pitivät hyvin tärkeänä korostaa tätä paavikirkkoon päin. He eivät puhuneet uskosta, joka ei mitään vaikuta (Puolustus IV,61, TK 1948 s. 74). Näin luemme Tunnustuskirjoista: "Kun me sitä vastoin puhumme sellaisesta uskosta, joka ei ole mikään tehoton ajatus, vaan sellainen usko, joka vapauttaa kuolemasta, joka sydämiin synnyttää uuden elämän ja joka on Pyhän Hengen vaikutusta, niin se ei voi olla käsillä samanaikaisesti kuin kuolemansynti, vaan se synnyttää, niin kauan kuin se on käsillä, hyviä hedelmiä." (Puolustus IV,64, TK 1948 s.74).

Kun siis evankeliumi eli Jumalan lupaussana saarnassa ja sakramenteissa synnyttää uskon sydämiin ja vanhurskauttaa, Kristus ja koko Kolmiykeyksyys tulee sydämiimme asumaan. Meistä tulee Jumalan tempeli (1 Kor. 6:19). Apostoli Pietari puhuu siitä, että olemme tulleet osallisiksi jumalallisesta luonnosta. Nämä ovat korkeita, ylen suuria asioita, joita turmeltunut järkemme ei käsitä. Jumalan asuminen uskovassa on kuitenkin pidettävä tarkasti erillään itse vanhurskauttamisesta. Ne, jotka yhdistävät Jumalan asumisen (inhabitaation) uskovassa vanhurskauttamiseen, kuten Franz Pieper huomauttaa, kieltävät vanhurskauttamisen tapahtuvan uskosta Kristuk-

sen sijaissovitukseen ja sen sijaan pitävät sitä istuttamisena Kristuksen persoonaan. Tämä on vanhurskauttamisen ja pyhityksen sekoittamista keskenään.

Jos Kolmiykseyden asuminen uskovassa tehdään osaksi vanhurskauttamista, tapahtuu myös joko Jumalan eri persoonien tekojen sekoittamista tai Kristuksen sovitus työn syrjään sysäämistä. Pyhä Raamattu näet opettaa, että lunnaat meistä maksoi Poika, ei Isä eikä Pyhä Henki. Isä ei kärsinyt ristillä eikä Pyhä Henki, vaan yksin Poika. Isä lähetti Poikansa, Pyhä Henki ottaa Kristuksen omasta ja jakaa meille, mutta itse sovituksen suoritti Poika. Pojan työ, ei siis Isän eikä Hengen, on vanhurskauttamisemme perusteena. Kristuksesta, Vesasta, Raamattu sanoo: ”Herra on meidän vanhurskaudemme.” Jer. 23:5. Kolmiykseyden asuminen uskovissa ei kuulu lunastuksen, vaan pyhityksen piiriin. Syntien poisottamisen Raamattu lukee yksin Kristukselle, 2 Kor. 5:19, kun taas uskosta vanhurskauttamisen välineinä ovat sana ja sakramentit ja niiden vaikutuksen Raamattu lukee koko Kolmiykseydelle, kullekin jumaluuden persoonalle yhteisesti ja erikseen.

Pahoja seurauksia vanhurskauttamisen ja Jumalan uskovassa asuminen sekoittamisesta keskenään.

Jos Jumalan asumisen uskovassa katsotaan kuuluvan vanhurskauttamisen piiriin, sanotaan hyvästit raamatullisluterilaiselle vanhurskauttamisopille ja otetaan ratkaiseva askel kohti paavilaisuutta tai yhtä hyvin ortodoksista oppia kohti. Ortodoksit ovat synergistejä, ja heidän pääoppejaan on hierarkiaopin ohella heidän jumalal-

listamisoppinsa. Opista syntisen vanhurskauttamisesta he eivät ole juuriakaan halunneet tietää. Paavilaiset eivät hyväksy, että pelastus on yksin uskon kautta Kristuksen tähden ilman ihmisteoja. He voivat hyväksyä pelastumisen yksin armosta vain sillä ehdolla, että armoon luetaan myös hyvät teot. Tästä asia jäi kiinni luterilaisten ja paavilaisten välillä keskusteluissa jo 1500-luvulla, eikä tilanne ole siitä paremmaksi muuttunut. Raamattu esittää uskosta pelastumisen teoista pelastumisen vastakohtana. ”Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja”, Room. 3:28. ”Sentähden se on uskosta, että se olisi armosta”, Room. 4:16. ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi”, Ef. 2:8–9. Armosta pelastuminen on yksin uskosta pelastumista, yksin Kristuksen tähden pelastumista.

1800-luvulla levisi Saksasta Suomeen ns. beckiläinen suunta, joka sekoitti pyhityksen vanhurskauttamiseen. Se sai täällä laajaa kannatusta osakseen. Se oli yksi tärkeä syy kirkkolain tunnustuspykälän muuttamiseen siten, ettei se enää selkeästi sido kirkkoa luterilaisten tunnustuskirjojen oppiin. Evankelisella taholla mainittua oppia vastustettiin. Fredrik Gabriel Hedberg liikkui vanhurskauttamisessa toisella, aivan raittiilla pohjalla. Lavi-alla Emil Gestrin kirjoitti ruotsiksi ja saksaksi tutkimuksia beckiläisyyttä vastaan. Perinteisesti evankeliset ovat olleetkin selkeästi luterilaisen vanhurskauttamisopin kannalla. Tuo saksalainen beckiläinen oppi oli itse asiassa vanhaa osianderilaisuutta, jonka lu-

terilaiset tunnustuskirjat hylkäävät. Nyt tämän vanhan harhan ovat nostaneet Helsingin Yliopiston tietyt teologit esiin omalla tavallaan. Se on saanut paljon seuraajia, ja sitä on käytetty hyväksi lähestyttäessä paavikirkkoa ja hyväksyttäessä Yhteinen julistus vanhurskauttamisesta. Jumalan asumisesta uskossa on tullut vanhurskauttamisen peruste. *Kristus meissä* on sivuuttanut uskon kohteena *Kristuksen meidän edestämme* siten, että uskovan kiintopisteenä ei ole yksin Kristus ristillä, vaan Kristus sydämessä. Näin armon tie on hämärtynyt siellä, missä mainittu opetus on saanut jalansijaa. Eihän Kristus meissä voi olla uskon kiintopiste. Mutta kun usko kohdistuu Kristukseen meidän edestämme, seuraa siitä pakosta välittömästi ja pakotamatta Kristuksen tulo sydämeemme. Kuten Luther sanoo, Kristus on itse uskossa läsnä. Se ei merkitse sitä, että me etsimme omantunnon rauhaa uskossa läsnä olevasta Kristuksesta. Me kyllä uskomme ja tiedämme, että hän on siinä läsnä, mutta me ohjaamme ahdistuneet katsomaan meidän edestämme annettua Kristusta, kuten Raamattu niin monin paikoin tekee. Meidän ei myöskään tarvitse kurottautua taivaan korkeuksiin löytääksemme hänet, vaan Kristus löytyy apostolisesta uskon sanasta. Apostoli Paavali sanoo: “Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi”; se on se uskon sana, jota me saarnaamme.” Room. 10:8. Ja hän lisää: “Usko tulee kuulemisesta [eli Biblian käännöksen mukaan saarnasta], ja kuuleminen [eli saarna] Kristuksen sanan kautta”, Room. 10:17. Tässä yhteydessä alkukielen kuuleminen (akoe) tarkoittaa sitä, mitä kuullaan, eli saarnaa.

Kun ymmärrämme nämä asiat tällä tavoin, armonoppi säilyy puhtaana ja omatuntonne löytyä levon lain syytösten edessä ja ahdistuksessa. Samalla varjellumme siltä, että usko olisi pelkkää pään tietoa eikä johtaisi vakavaan parannukseen ja kilvoitteluun. Evankeliumista ei tule meille verhoa, jonka suojissa harjoittaisimme paheellista elämää. (Gal. 5:13; 1 Piet. 2:16) Pääsemme lain alta armon alle ja voimme turvallisesti levätä Kristuksen haavoissa ja kaikessa vajavuudessaamme kiittää hänen armoaan ja ahkeroida vaikka heikostikin elää hänelle, joka on meidän lunastanut.

Tätä asiaa ei ymmärrä eikä kykene ymmärtämään sellainen, joka yrittää kääntymättömänä, epäuskoisena ohi Kristuksen kelvata Jumalalle. Hän voi olla syvästi uskonnollinen, mutta ei voi samaistua uskovien joukkoon.

Raamatullisluterilainen vanhurskauttamisoppi on uhanalainen ehkä suuremmassa määrin kuin aavistamekaan. Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko nostaa kuitenkin lipun korkealle sen puolesta ja marssii sen alla, toivottavasti, rakkaat ystävät, myös te.

Lopuksi

Haluun korostaa sitä, että molemmat sekä *Kristus meidän edestämme* että *Kristus meissä* ovat raamatullisia käsitteitä ja esiintyvät myös Lutherilla. Olennainen kysymys on kuitenkin niiden paikasta uskonopissa ja käytännön uskon elämässä. Oikean raamatullisuuden takeena ei ole se, että jokin asia esiintyy Raamatussa. Sillä täytyy olla uskonopissa myös se paikka ja käyttö, minkä Raamattu sille antaa. Tähän käsitteäkseen ei kiinnitetä riittävästi huomiota. Autossakin on sekä kaasu että

jarru. Autoilija tietää, kumpaa poljinta hän kulloinkin painaa. Kun olemme matkalla taivaaseen, on meidän tunnettava, kuka on taivaan portit aukaissut ja mistä saamme sielullemme turvan. *Kristus meidän edestämme* on ilmoitettu meille ja jaetaan sanassa ja sakramenteissa. *Kristus meissä* taas ei ole sellainen asia, johon voimme uskon katseemme suunnata, vaan se on kuten Luther sanoo ”pimeässä”. Kristus meidän edestämme on olemassa jo ennen uskoa, Kristus meissä taas vasta uskon myötä. Täten näillä kahdella asialla on suuri ero. Kun uskomme Kristukseen, joka on antanut itsensä alttiiksi meidän edestämme, saamme lohdutettuina uskoa, että Kristus asuu sydämessämme.

Kun Lutherille kirkastui evankeliumi, hänelle selvisi, mitä on Jumalan vanhurskaus vanhurskauttamisen yhteydessä. Se ei ole se vanhurskaus, jota Jumala vaatii, vaan lahja, jonka Jumala antaa. Ja tämä lahja on tietysti Kristus meidän edestämme, ei Jumalan olemuksellinen vanhurskaus sen kaikessa pyhyudessa ja taivaallisessa majesteettisuudessa. Jumalan vanhurskaus lahjana Kristuksessa edellytti Jumalan Pojan ihmiseksi tuloa, kun taas Jumalan olemuksellinen vanhurskaus on aina ollut olemassa Pojan ihmiseksi tulosta riippumatta. Jos siis Kolmiykeyden asumisesta uskovassa tehdään vanhurskauttamisen ja pelastuksen peruste tai ne tulevat vanhurskauttamisen paikalle, on vaarana ja tapahtuukin, että Jumalan Pojan ihmiseksi tuleminen ja koko sovitustyö käyvät tarpeettomiksi. Ja vaikka sillä linjalla ei edettäisikään johdonmukaisesti loppuun asti, niin vanhurskauttamisen ja pyhityksen sekoittaminen

keskenään on jo sinänsä enemmän kuin uhka uskolle. Sydämen asenteena se merkitsee pelastavan uskon menetyttä. Kun vähäinenkin hapate hapattaa koko taikinan, niin paljoa ennemmin tämä suuri erehdys. Koska usko kohdistuu Kristukseen, joka on antanut itsensä lunnaiksi meidän edestämme, ja ottaa hänet vastaan, niin tottakai Kristus on itse uskossa läsnä. Kun Jumala vanhurskauttaa meidät vieraalla, meidän ulkopuolellamme olevalla vanhurskaudella, Kristuksen vanhurskaudella, ei se tapahdu poissaolevalla Kristuksella, vaan sanassa ja sakramenteissa läsnä olevalla Kristuksella. Ja kun se tapahtuu uskon kautta, se ei tapahdu tyhjällä uskolla, vaan uskolla, jossa Kristus on läsnä. Kun etsimme sielullemme turvaa, emme tarkkaile uskoamme, jota emme edes voi nähdä, vaan luotamme Jumalan armollisiin lupauksiin Kristuksessa ja katselemme evankeliumista Kristusta meidän edestämme ristiinnaulittuna. Usko omistaa Kristuksen sydämeen meidän ulkopuoleltamme evankeliumin lupauksista. Tämä vanhurskaus ei ole meidän olemuksellinen vanhurskautemme eikä edes pyhän Kolmiykeyden olemuksellinen vanhurskaus jumalallisessa, taivaallisessa majesteettiudessa, vaan ihmiseksi tulleen Jumalan Pojan ansio meidän hyväksemme, hänen suorittamansa sijaishyvyys meidän puolestamme. Saadaksemme siis varmuuden syntiemme anteeksi antamisesta ja pelastuksesta, katsomme yksinomaan yhteen suuntaan, nimittäin Kristukseen ristillä, ja uskomme häneen. On olemassa vaara menettää Kristus, jos alamme etsiä häntä sydämemme pimeydestä.

On huomattava, että kaikkialla Raamattu esittää vanhurskauttamisemme perusteeksi vain Kristuksen sijaissovituksen. Olen etsinyt Raamatusta yli 30 tällaista kohtaa. Voitte itse tässä mielessä tutkia niin kuin teille parhaaksi sopii. Niissä puhutaan meidän edestämme alttiiksi annetusta Kristuksesta, joka on meidän vanhurskautemme ja iankaikkinen elämämme uskolla omistettuna. Otan tässä nyt niistä esille vain yhden. Näin luemme:

Jes. 53:4–6: “Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekememme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikesi omalle tielle. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.”

Tässä on kuvattuna Kristus meidän edestämme, Kristus rangaistuna ja kärsivänä meidän syntiemme tähden. Siinä on Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus. Siinä on autuutemme.

Eräs selvennys

Miten ymmärrämme kohdan 2 Kor. 13:5: “Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, niin ette kestä koetusta.”

Tässä kehoitetaan oikeaan itsensä tuntemiseen, ettemme eläisi itsepetoksen vallassa. Saamme olla varmoja siitä, että olemme uskossa ja meidän tuleekin olla siitä varmoja. Muuten

emme koetuksia kestä. Seurakunnan jäsenyys ei saa olla ulkokullailevaa, vaan sen tulee olla todellista, siis uskon yhteyttä. Siihen apostoli tähtää. Tämä kohta ei puhu uskovon sisäisestä tunnetilasta, vaan itsensä oikeasta tuntemisesta. Apostoli ei tee uskosta aistihavaintojen piiriin kuuluvaa asiaa. Totena pysyy Herran sana: “Autuaat ne, jotka eivät näe, ja kuitenkin uskovat”, Joh. 20:29. Jos siis sielumme turvana on Kristus meidän edestämme ja katseemme suuntautuu meidän edestämme kärsineeseen ja ristiinnaulittuun Kristukseen, on varmaa, että olemme uskossa ja Kristus on myös uskon myötä meissä.

Sitä, joka vasta etsii uskon tietä ja on heikko uskossaan, ei tule panna itseään täten koettelemaan, vaan häntä on kaikin tavoin autettava uskoon ja siinä vahvistettava. Ja kun uskon asia kirkastuu hänelle, hän saa uskon varmuuden ja tietää olevansa uskossa. Ja uskon tiellä kulkiessamme opimme myös koettelemaan itseämme.

Markku Särelä

Seuraava kirjoitus on julkaistu Luterilaisessa no 6-7/1928

Miksi en käy tilaisuuksissa, joissa julistetaan väärin Jumalan sanaa?

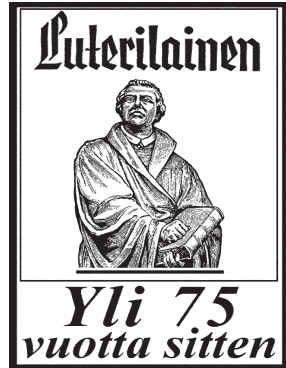
Tähän kysymykseen voi vakava oikeaoppisen seurakunnan jäsen vastata tähän tapaan:

1. Koska tiedän, että käymällä niissä tekisin kalliin Vapahtajani, Jeesuksen tahtoa vastaan. Hän on näet sanonut: "Kavahtakaa vääriä profettoja". Matt. 7:15.

2. Koska tiedän myöskin sen, että Jumala ei ole luvannut varjelustaan sille, joka suotta heittäytyy vaaraan. Kuinka voisin sydämessäni rehellisesti laulaa: "Sä suden suusta suojele, oi Jeesus, lammastas", jos itse ehdoin tahdoin rientäisin suden eteen raadeltavaksi? "Älkää eksykö, Jumala ei salli itseänsä pilkata". Gal. 6:7.

3. Koska tiedän Jumalan sanasta edelleen, että "vähäinenkin hapatus hapattaa koko taikinan" Gal. 5:9. Väärä oppi on siis äärettömän vahingoittavaa, koskapa sen "vähäiselläkin hapatuksella" on noin voimakas vaikutus. Siksi tulee minun olla hyvin varovainen sen suhteen. Siitä syystä en karta ainoastaan n.s. lahkolaisten (metodistien, baptistien, unitaarien j.n.e.) tilaisuuksia, vaan myös sellaisten luterilaisten nimeä kantavien jumalanpalveluksia, jotka sekoittavat lain ja evankeliumin, opettavat etsimään autuutta ihmistöistä, pitävät halpana kasteen armorikkaan peson, puolustavat väärää yhteyttä j.n.e.

4. Koska tiedän, että Hyvä Paimen on armoissaan antanut minulle lampaan

korvan, jolla voin tuntea Hänen rakkaan äänensä. Tämä on kallis lahja, jonka saatana tahtoisi saada minulta ryöstetyksi. Helposti hän onnistuisi aikeessaan, jos kävisin jatkuvasti kuuntelemassa vääriäkin saarnoja, jotka juuri ovat omiaan pilaamaan tuon taivaallisen kuuloaistin.

5. Koska minulla on tiedossani sellaisia varoittavia esimerkkejä, jotka selvästi osoittavat, kuinka väärää julistusta kuuntelemalla helposti joutuu virran vietäväksi. Muistanhan kuinka kävi galatalaisille. Voisinpa kertoa samanlaisia esimerkkejä nykypäivienkin uskovaisten joukosta. Niiden kautta tahtoo taivaallinen Isäni sanoa minulle rakkaasti, mutta myöskin vakavasti: "Rakas lapseni, ole varuillasi, jottei sielunvihollinen saisi sinua saaliikseen väärän julistuksen kautta!"

6. Koska en tiedä yhtään sellaista Raamatun paikkaa, jossa minua kehoitettaisiin menemään sellaisiin tilaisuuksiin, joissa tiedän julistuksen olevan väärää. Sen sijaan kehoitetaan minua ja muita oikeaoppisen seurakunnan jäseniä näin: "Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niin

kuin muutamien on tapana”. Hebr. 10:25.

7. Koska tiedän, että käymällä Jumalan sanan vastaisissa tilaisuuksissa tulisin antaneeksi huonoa esimerkkiä toisille. Kuinka surullista olisikaan, jos tulisin johdattaneeksi siten väärän saarnan ääreen sellaisen, joka ei ole vielä Sanaan perehtynyt. Eikö velvollisuuteni olisi päinvastoin kaikin tavoin – itse näyttämällä hyvää esimerkkiä – saada hänet johdatetuksi yksinomaan sellaista julistusta kuulemaan, joka voi häntä kasvattaa Jumalan armon ja tahdon tuntemisessa?

8. Koska tiedän, että menemällä väärää julistusta kuulemaan tuottaisin sydän surua rakkaalle pastorilleni, jonka Pyhä Henki on asettanut laumaa kaitsemaan ja vartioimaan ja jon-

ka suurimpana haluna ja huolena on saada minuakin opetetuksi Jumalan sanan oikeassa ja iäti pysyvässä opissa. Näin saattaisin hänet tekemään työtä huokailleen ja sitenkin menettelisin Jumalan tahtoa vastaan.

9. Koska tiedän, että “joka opettaa – toisin kuin Jumalan sana opettaa, hän häpäisee meidän keskuudessamme Jumalan nimeä”. Kuinka voisin kuuntelemalla ja vaikenemalla osallistua tuollaiseen kauheaan syntiin?

10. Koska en halua ontua kahdelle polulle, vaan tahdon – en ainoastaan suullani, vaan myöskin tekojeni kautta – tunnustautua Jumalan sanan puhtaaseen oppiin, Herran horjumattomaan totuuteen.

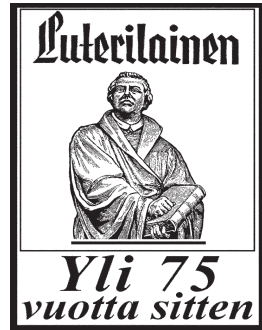
Erkki Penttinen

(Kansalliskirkon lehdestä “Auttaja” N:o 16 v. 1928)

Seuraava kirjoitus on julkaistu Luterilaisessa no 6-7/1928

Kristillisestä pyhydestä

Kristillinen pyhyys eli yleinen kristikunnan pyhyys on siinä, että Pyhä Henki antaa ihmisille uskon Kristukseen ja pyhittää heitä sen kautta, Apt. 15:9, se on, hän luo uuden sydämen, sielun ruumiin, työt ja olemuksen, ja kirjoittaa Jumalan käskyt, ei kivitauluihin, vaan sydämen liha-tauluihin, 2 Kor. 3:3. Siis, puhuakseni havainnollisemmin: ensimmäisen taulun mukaan antaa hän oikean Jumalan tuntemisen, niin että he, hänen valaiseminaan, oikeassa uskossa pysyen vastustavat kaikkia keretteliäisyyksiä, voivat voittaa kaikki väärät ajatukset ja erehdykset ja siten säilyä puhtaina uskossa ja vastustaa paholaista. Hän myöskin vahvistaa ja lohduttaa alakuloisia, masentuneita, heikkoja omiauntoja synnin syytöksiä ja kiusauksia vastaa, niin etteivät sielut näänny tai joudu epätoivoon, eivätkä myöskään kauhistu kidutuksia, tuskia, kuolemaa, Jumalan vihaa ja tuomiota, vaan vahvistettuina ja lohdutettuina toivossa, rohkeasti ja iloisesti voittavat paholaisen. Hän antaa siis myöskin oikean pelon ja rakkauden Jumalaa kohtaan, niin ettemme halveksi Jumalaa, emmekä nurise ja vihastu hänen ihmeellistä tuomioistansa, vaan kaikessa, mikä kohdanneekin, hyvässä ja pahassa, häntä rakastamme, ylistämme, kiitämme ja kunnioitamme. Sellainen on uusi pyhä elämä sielussa, ensimmäisen Mooseksen taulun mukaan. Niitä kutsutaan myöskin nimellä "kolme jumaluusopillista hyvettä", kristittyjen kol-

me päähyvettä: usko, toivo, rakkaus 1 Kor. 13:13, ja Pyhää Henkeä, joka Kristuksen ansion perustuksella antaa ne meille, meissä toimii ja vaikuttaa, kutsutaan sentähden nimillä "Pyhittäjä" tahi "Eläväksitekevä". Sillä vanha Aatami on kuollut eikä voi tehdä mitään ja lisäksi sen vielä täytyy lain kautta oppia, ettei se kuolleena ollen voi mitään tehdä; muutoin se ei sitäkään itsestään tietäisi.

Toisessa taulussa ja ruumiin puolesta Pyhä Henki myöskin pyhittää kristittyjä ja auttaa heitä mielellään tottelemaan vanhempiansa ja esivaltaa, olemaan rauhallisia ja nöyriä, ystävällisiä, veljellisiä, rakkaudellisia, ei epäsiiveellisiä, ei avionrikkomia, eikä saastaisia, vaan puhtaita, siveitä sekä vaimonsa, lastensa että palvelijainsa keskuudessa tai ilman heitä. Ja edelleen, se kieltää varastamista, korkoja kiskomasta, ahnehtimasta, etsimästä omaa etua j.n.e., mutta kehoittaa tekemään työtä, elättämään itseänsä rehellisesti, mielellään lainaamaan, antamaan, auttamaan missä suinkin on mahdollista, ei valehtelemaan, pettämään, puhumaan pahaa selän takana, vaan olemaan hyvänsuopia, totuudellisia, uskollisia ja sanassaan pysyviä ja mitä muuta Jumalan laissa on käsketty.

Sen kaiken tekee Pyhä Henki, joka pyhittää ja herättää myöskin ruumiin tuollaiseen uuteen elämään, joka tulee täydelliseksi toisessa elämässä. Siinä on kristillinen pyhyys. Ja sellaisia ihmisiä täytyy aina olla maan päällä, vaikkei niitä olisi useampia kuin yksi tai kaksi, tai ainoastaan pieniä lapsia. Sellaisia vanhoja valitettavasti on ainoastaan vähän. Ja jotka eivät sitä ole, heidän ei pitäisi lukea itseänsä kristityiksi, eikä heitä pitäisi lohduttaakaan, ikään kuin he olisivat kristittyjä, löppötellemällä heille paljoo syntien anteeksiantamisesta ja Kristuksen armosta, kuten lainhylkääjät tekevät.

Sillä hyljättyään kymmenet käskyt, jota he eivät ymmärrä, saarnaavat he kuitenkin paljon Kristuksen armosta, sekä vahvistavat ja lohduttavat niitä, jotka vielä elävät synneissä, ettei heidän muka tarvitse peljätä ja kauhistua syntejä, sillä ne ovat kaikki poistetut Kristuksen kautta: ja kuitenkin he näkevät ja sallivat ihmisten vaeltaa julkisissa synneissä, uudistamatta tai parantamatta elämänsä. Siitä voi selvästi huomata, etteivät he tosiaankaan ymmärrä oikein uskoa ja Kristusta ja juuri saarnallaan tekevät tyhjäksi hänen työnsä. Sillä miten voi oikein puhua ensimmäisessä taulussa mainituista Pyhän Hengen töistä, lohdutuksesta, armosta, syntien anteeksiantamuksesta sellainen ihminen, joka ei välitä, ei huolehdi toisessa taulussa mainituista Pyhän Hengen töistä, joita viime-mainittuja hän voi ymmärtää ja kokea, vaikkei hänellä ensimmäituista ole vielä mitään omaa kokemusta. Sentähden on varmaa, ettei heillä ole eivätkä he ymmärrä Kristusta enemmän kuin Pyhää Henkeäkään ja heidän löppöttelynsä on pelkkää vaahtoa kielen päällä. He ovat,

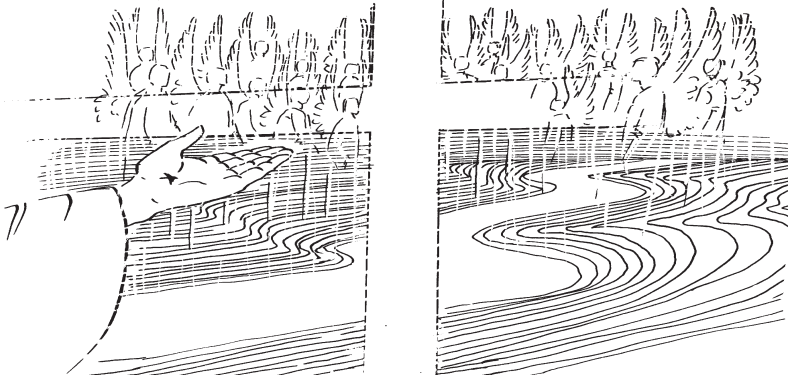
kuten sanottu, oikeita nestorialaisia ja Eutykeen oppilaita, jotka tunnustavat ja opettavat Kristusta olemuksen puolesta, mutta kieltävät hänen kuitenkin vaikutuksien puolesta, se on: he saarnaavat Kristuksesta, mutta sitä tehdessään he hänet hävittävät kokonaan pois.

— — —

Lainhylkääjät saarnaavat sangen kauniisti ja (sillä muuta en heistä voi luulla) täydellä todella Kristuksen armoa, syntien anteeksiantamusta ja muuta mikä kuuluu lunastusoppiin. Mutta kuten paholaista pakenevat he siitä johtuvaa seurausta, että ihmisille olisi puhututtava kolmannesta uskonnokappaleesta, pyhityksestä, se on: uudesta elämästä Kristuksessa. Sillä heidän mielestänsä ei pidä pelotella ja tuottaa murhetta ihmisille, vaan saarnata lakkaamatta lohdullisesti armosta ja syntien anteeksiantamisesta Kristuksen kautta ja kaikella muotoa välttää kaikkea ankaraa puhetta. Kuuletko, sinä tahdot olla muka kristitty, ja kuitenkin olet samalla avionrikkoja, huorintekijä, juopottelija, pöyhkeilijä, ahne, koronkiskuri, kateellinen, kostonhimoinen, ilkeämielinen j.n.e. Mutta he sanovat näin: Sinä olet avionrikkoja, huorintekijä, ahne tai muuta sellaista, mutta kunhan vain uskot, niin olet autuas, eikä sinun tarvitse ensinkään pelätä lakia, sillä Kristus on täytännyt kaikki.

Rakas lukija, sano, eikö tämä ole uskon hylkäämistä ja sen hedelmien kieltämistä? Niin, se on: Kristuksen poisottamista ja tyhjäksi tekemistä juuri siinä, missä häntä ennen kaikkea on saarnattava. Ja se on pelkkää myöntämistä ja kieltämistä yhdessä ja samassa asiassa. Sillä sellainen Kristus ei ole mistään kotoisin, joka on kuollut sel-

laisten syntisten puolesta, jotka eivät syntien anteeksiantamisen jälkeen luovu synneistä ja elä uutta elämää. Nestoriuksen ja Eutykeen ajatusoppia noudattaen he siis saarnaavat Kristusta sillä tavalla, että Kristus on olemassa ja häntä ei kuitenkaan ole: ja he ovat kylä hyviä pääsiäisaarnaajia, mutta huonoja helluntaisaarnaajia. Sillä he eivät saarnaa mitään pyhityksestä ja Pyhän Hengen eläväksitekevästä voimasta, vaan ainoastaan Kristuksen lunastuksesta: vaikka Kristus (josta he paljon saarnaavat, kuten onkin oikein) kuitenkin on Kristus sentähden, tai hankkinut lunastuksen synneistä ja kuolemasta sentähden, että Pyhä Henki tekisi meidät uusiksi ihmisiksi vanhasta Aadamista, niin että me kuolleina pois synnistä eläisimme vanhuskaudelle, kuten pyhä Paavali opettaa Room. 6:2 seur., täällä maan päällä alkaisimme ja kasvaisimme ja siellä sitten tulisimme täydellisiksi. Sillä Kristus ei ole ansainnut meille ainoastaan armoa, vaan myöskin Pyhän Hengen lahjan, niin ettei meillä olisi ainoastaan syntien anteeksiantamus, vaan lakkaisimme myös synneistä Joh. 1:16 - 17. Sen, joka nyt ei lakkaa synneistä, vaan jää edelleen jumalattomaan menoonsa,

täytyy saada itsellensä lainhyökkäjiltä uusi Kristus. Oikeaa Kristusta heillä ei ole, ja vaikka kaikki enkelit huutaisivat vain Kristus, Kristus! Niin täytyy heidän kuitenkin uuden Kristuksensa kanssa joutua kadotukseen.

Nyt näet siis, miten huonoja väittelijöitä ja miten harjaantumattomia me olemme suurissa asioissa, jotka ovat meitä korkeammalla, niin että me samalla kertaa hyväksymme ja hylkäämme saman asian. Mutta jokapäiväisissä asioissa me olemme erinomaisen teräviä väittelemään. Sillä tyhminkin talonpoika ymmärtää hyvin sen, että, jos joku antaa hänelle pennin, hän ei silloin ole saanut kultarahaa, sillä sen on itsestään selvää ja hän huomaa sen kyllä. Mutta meidän lainhyökkäjäme eivät huomaa, että he saarnaavat Kristusta ilman ja vastoin Pyhää Henkeä, koskapa he tahtovat antaa ihmisten jäädä entiseen elämäänsä, mutta julistavat heidät kuitenkin autuaiksi. Vaikka johdonmukaisuus vaatisi, että kristityn pitää omistaa Pyhä Henki ja elää uutta elämää, tai tietää, ettei hänellä ole mitään Kristusta.

Luther

Näitä meidänkin ajallemme niin erittäin tarpeellisia opetuksia kirjoittaa Luther kirjassaan "Kirkolliskokouksista ja kirkoista" vuodelta 1539. Lutherin Valitut Teokset II s. 150-152, 115-116.

Profeetta Sakarjan selitys

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Jatkoa viime numeroon.

Jakeet 8 – 10. Ja Sakarjalle tuli tämä Herran sana: “Näin sanoo Herra Sebaot: Tuomitkaa oikea tuomio, tehkää laupeus ja olkaa armah tavaiset kukin veljellenne, leskeä, orpoa, muukalaista ja kurjaa älkää sortako, älkääkä miettikö mielesänne paha, kukin veljeänsä vastaan.

16. Nämä saarnat annoin, Herra saano, edellisten profeettojen saarnata. Niissä ei ole paastoa eikä kurittamista tai muita itse valittuja ja keksittyjä tekoja, vaan vain rakkauden hyviä tekoja lähimmäisiä kohtaan. Sen kaiken he jättivät sikseen eivätkä pitäneet sitä minkään arvoisena ja alkoivat paastota, elivät kovaa, ankaraa elämää, kuten heistä hyvältä tuntui. Sen puoleen minun pitäisi katsoa, hylätä käskyni ja halveksia niitä, kuten he tekivät. Minä käskin kuninkaita, ruhtinaita ja pappeja tuomitsemaan oikein ottaakseen vaarin virastaan, johon heidät oli määrätty, jotta maassa vallitsisi oikea rauha ja turvallisuus. Sen he jättivät tekemättä ja tuomitsivat väärin ja käyttivät virkaansa väkivallan hyväksi, mikä synnytti valitusta, rauhattomuutta ja parkua; sen jälkeen he tulivat paastoineen, uhreineen ja happamalla, ankaralla elämällään ja halusivat sillä käydä pyhistä sekä koristaa ja peittää

kaikki pahat tapansa, kuin olisin lapsi tai narri, joka rovoilla kultarahan sijasta suostuisin ilvehtimään, niin että ottaisin vastaan heidän olkityönsä ja panisin kultaiset tekoni ja käskyni selkäni taakse ja olisin kuin jokin pojannulikka heidän joukossaan ja mieltäisin heidän kepposiinsa.

17. Samaan tapaan minä käskin kaikkia yhteisesti, että heidän tulee tehdä toisilleen hyvää ja olla laupiaita, antaa, lainata, neuvoa, auttaa tarvitsevia. Mutta se ei kelvannut, sitä pidettiin liian vähäisenä. Jokainen etsi omaansa ja jätti lähimmäisensä pulaan eikä kukaan ottanut toista huomaansa. Kuitenkin he uhrasivat tai tekivät muuta, ettei heidän tarvinnut pitää minun käskyjäni. Ja minun pitäisi vielä nauraa ja olla armollinen.

18. Samoin kielsin, ettei saa loukata leskiä, muukalaisia ja kurjia. No hyvä! He eivät ainoastaan olleet tekemättä heille hyvää, vaan päinvastoin he tuottivat kaikkea kärsimystä ja tekivät vääräyttä vain siitä syystä, että rikkaisuivat ja tulisivat kylläisiksi. Ja tulivat sitten paastoineen ja rukouksineen ja harmaissa, mustissa puvuissaan ja näyttivät surkeilta. Heidän moisen löpötelynsä ja teeskentelynsä piti muka minut pettää, että pitäisin heitä pyhinä enkä vaatisi käskyjeni noudattamista.

19. Samoin käskin heitä olemaan rauhaarakastavia ja kärsivällisiä keskenään, niin että jos joku kärsisi jotakin jonkun taholta, antaisi anteeksi eikä kostaisi ja maksaisi pahaa pahalla eikä kirousta kirouksella eikä puhuisi pahaa takanapäin. Mutta tämän kaiken täytyi heistä olla tyhjän veroista, narrin käskemää ja vain narri sitä noudattaisi. Niin tapahtui, että kukin oli toisensa vihollinen, kantoi ikuista vihaa ja kateutta häntä kohtaan. Ja jos hän saattoi aiheuttaa vahinkoa ja kostaa, olla pahan-suopainen, estää saamasta hänelle kuuluvaa hyötyä tai olla torjumatta vahinkoa, se kaikki oli oikein eikä ollut syntiä. Miksi? Siksi, että he uhrasivat minulle tiliä ja anista ja polttivat minulle suitsuketta tai makasivat viikkotolkulla kovalla vuoteella tai olivat syömättä keskiviikkona lihaa ja muuta sellaista ilveilyä.

20. Katsohan, eikö kaikki sellainen ole ollut ikävää, että niin häpeällisesti halveksitaan Jumalan käskyä ja pidetään omia tekoja niin ihanina. Näin on tähän asti käynyt myös meidän kanssamme ja vieläkin sekä hengellisellä että maallisella hallinta-alueella. Siinä ei ole ollut oikeutta, vaan pelkkää hirmuvaltaa. Paavi ja piispat kävivät sotia ja vuodattivat verta. Mutta siitä he pystyttivät messun tai seitsemän rukoushetkeä. Maailma oli täynnä koronkiskontaa ja petosta. Mutta sen vuoksi he sytyttivät pyhälle Annalle vaha-kynttilän tai kaksi ja paastosivat pyhälle Barbaralle ja Katarinalle. Luostari-papit, munkit ja nunnat köpittelivät täynnä vihaa ja kateutta ja järsivät maailman tavaroita ilolla; sen eteen he taas kantoivat kappoja ja hoilasivat kuorossa yötä päivää. Näin käy aina. Se, mitä

Jumala käskee, ei ole mitään; mitä me teemme, on kaikki; sen puoleen Jumala katsoo ja hänen tulee siihen tyytyä. Jos Jumala ei nyt olisi niin sanomattoman armollinen ja jos hänen vihansa ei syystäkin pitäisi tulla meidän päällemme, mikä ihme olisi, jos joka päivä rutto, sota, pula-ajat, ranskalaiset [= viholliset], äkkikuolema ja kaikki onnettomuus vaivaisivat meitä. Olisihan kuitenkin kohtuus, että maa nielisi meidät siksi, että me niin haluamme tehdä Jumalan narriksi, että me teemme tai jätämme tekemättä kaiken, mikä tuottaa hänelle tuskaa, ja sen sijaan teemme kaikkea, mikä meitä huvittaa emmekä kuitenkaan kärsi kuulla siitä meille sanottavan, kuten seuraav:

Jakeet 11 ja 12. Mutta he eivät tahtoneet ottaa vaaria, vaan käänsivät uppiniskaisina selkensä ja koverttivat korvansa, etteivät kuulisi. Ja he tekivät sydämensä kovaksi kuin timantti, etteivät kuulisi lakia eikä niitä sanoja, mitkä Herra Sebaot on lähettänyt Henkensä voimalla entisten profettain kautta.

21. Kuten äsken hän kuvaa heidät hyveineen ja sen, kuinka hirvittäväksi hän tekee tuon ihmisopin, jolla he tekevät ihmisyyden, jos saavat sen puolelleen, niin sokeaksi, paatuneeksi ja kovaksi Jumalan käskyä vastaan. Ensiksi hän sanoo: "He kääntävät selkensä" Jumalan sanalle, jos sitä heille saarnataan; toisin sanoen, mitä enemmän siitä heille sanotaan, sitä enemmän he kääntyvät siitä pois ja menevät omaa tietään, kuten tässä kohden hepreaksi lukee: et dederunt dorsum declinationis. Toiseksi "he paaduttavat korvansa, niin etteivät halua kuulla. He ei-

vät vain välitä niin tehdä, vaan he eivät halua myöskään kuulla. Kolmanneksi: ”Sydämensä he tekevät kovaksi kuin timantti”, niin etteivät he vain ole sitä ajattelemta, vaan vastustavat ja vainoavat mitä julmimmin. Ei ole timanttia kovempaa ja lujempaa. Sitä ei voi pakottaa eikä kesyttää raudalla eikä kivellä.

22. Katsopa nyt meidän aikaamme paavikunnan pappeja kannattajineen, kuinka he ovat messujensa ja ihmistekojensa varassa. Tarkoitan sitä, että sinä myös joudut sanomaan heidän sydämensä olevan pelkkää timanttia, heidän korvansa kovettuneita ja heidän kääntäneen selkänsä. Vaikka he miten selvästi, kirkaasti ja voimallisesti kuulevat Jumalan sanan olevan heitä vastaan, se ei auta mitään; se on kuin hanhen pihahdus, vaikkeivät he voi kieltää, että heidän elämänsä on pelkkää ahneutta, ylvästelyä, ylpeyttä, laiskuutta, toimettomuutta, huoruutta ja kovuutta köyhiä kohtaan; mutta kaljupäät ja kuoropaidat, messukasukat ja messut tekevät kaiken tuollaisen huonoksi Jumalaa kohtaan ja ansaitsevat muka taivaan, vaivalloisesti Lusiferista puheen ollen, helvetin syvyydessä.”

Jakeet 12b-14. Ja niin on Herralta Sebaotilta tullut suuri vihastus. Samoin kuin hän saarnasi, mutta he eivät kuulleet, samoin he huutavat, mutta minä en kuule, sanoo Herra Sebaot. Ja minä myrskynä karkotan heidät kaikkien pakanakansojen sekaan, joita he eivät tunne, ja maa jää heidän jälkeensä autioksi menijöistä ja tulijoista. Ihanan maan he tekevät autioksi.”

23. Kova kovaa vasten ei käy; kaksi kovaa kiveä ei jauha hyvin. Jumalan käsky on kova, niin, sen pitää pysyä

ikuisesti. Se, joka asettuu sitä vastustamaan ja haluaa olla kova kovaa vastaan, sen ei käy hyvin; vaan, jos hän ei anna myöden, hän hajoaa palasiksi ja menee rikki siruiksi ja pelkäksi tomuksi, kuten hän tässä sanoo, että kovat timantin kaltaiset juutalaiset ovat menneet hajalle ja levinneet tomuna kaikkeen maahan eikä heitä auttanut se, että he huusivat ja rukoilivat armoa ja laupeutta. He eivät näet luopuneet kovasta sydäimestään, vaan jäivät aina omien tekojensa varaan ja halveksivat Jumalan sanaa.

24. Jumala sanoo tässä, ettei hän halunnut kuulla, kun he huusivat. Sitä ei ole käsitettävä niin, ettei hän halua kuulla, jos häntä huutaa avuksi, kun hän kuitenkin käskää huutamaan hädässä. Sanoohan hän Ps. 50:15: ”Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua ja sinun pitää kunnioittaman minua.” Se on ymmärrettävä siten, että jos me emme kuule hänen käskyään, hän ei myöskään kuule meidän rukoustamme. Ja samoin kuin me asetumme hänen käskyään vastaan ja paadumme ja vainoamme niitä, hän myös asettuu vastustamaan rukoustamme ja vainoaa sitä, koska sen täytyy olla syntiä, kuten Ps. 109:7 sanoo: ”Hänen rukouksensa tulkoon synniksi.” Mutta ne, jotka ottavat vastaan Jumalan käskyn tai kuitenkin tunnustavat syntinsä, sen rukous tulee varmasti kuulluksi. Nuo edellä mainitut taas haluavat olla oikeassa eivätkä pidä syntejään synteinä. He myös rukoilevat ja huutavat turhaan hädässään, kuten Ps. 18:42 sanoo: ”He huutavat, mutta pelastajaa ei ole, huutavat Herraa, mutta hän ei heille vastaa.”

Jatkuu..

Saarna Lahdessa 28.5.2005, STLK:n XL kirkkokunnan- kokouksen avajaisjumalanpalvelus

Joh. 15:1-9: Jeesus sanoi: *“Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän. Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä. Jos joku ei pysy minussa, niin hänet heitetään pois niinkuin oksa, ja hän kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat. Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen. Siinä minun Isäni kirkastetaan, että te kannatte paljon hedelmää ja tulette minun opetuslapsiksi. Niinkuin Isä on minua rakastanut, niin minäkin olen rakastanut teitä; pysykää minun rakkaudessaani.”*

Pysy Kristuksessa ja hänen sanassaan

Kalliit kristityt Vapahtajassa Kristuksessa Jeesuksessa, kirkkokunnan kokouksemme edustajat, varaedustajat ja muu juhlaväki! Tämänkertainen tekstimme teroittaa uskonvaelluksen pysyvyyttä. *“Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä.”* sanoo Vapahtaja. Olemme tulleet uskon tielle ja haluamme vaeltaa uskon tietä pysyvästi, saadaksemme iankaikkisen autuuden. Uskon tiellä pysymisen ansaitsee erityisen huomionsa. Olemme tulleet Jumalan omiksi pyhässä kasteessamme. Saatamme muistaa erityisen ihania vaiheita elämässämme, kun Jumalan armo on kirkastunut ja olemme kokeneet Jumalan rakkauden voimakkaasti. Nämä ovat suuria asioita. Uskon tielle tuleminen ja sillä tiellä kulkemisen erityiset ilon hetket ovat kuitenkin ajallisesti lyhyitä verrattuna niihin vuosiin ja vuosikymmeniin, jotka meidän on määrä vaeltaa uskon tietä ja pysyä sillä tiellä. Voimme verrata asiaa jossain määrin hyvään ystävyYTEEN. Kun ystävyys syntyy, siihen usein liittyy erityisiä ilonaiheita. YstävyYdestä kiinni pitäminen, sen säilyttäminen vuosien varrella myös silloin, kun se voisi olla uhattuna, vaatii oman huomionsa. Haluamme siis tänään kiinnittää huomiotamme siihen, kuinka voimme itse kukin pysyä Kristuksessa ja hänen sanassaan, säilyä hänen ominaan.

Olemme koolla kirkkokunnankokouksessa. Tämä on myös juhla kokous, onhan kyseessä STLK:n 40. varsinainen kirkkokunnankokous. Tässä tilaisuudessa meidän on ajateltava Kristuksessa ja hänen sanassaan pysymistä myös kirkkomme ja niiden seurakuntien kannalta. Kun tänään, jos Jumala suo, keskustelemme ja teemme päätöksiä kirkon ja seurakunnan elämää koskevistä asioista, on meidän

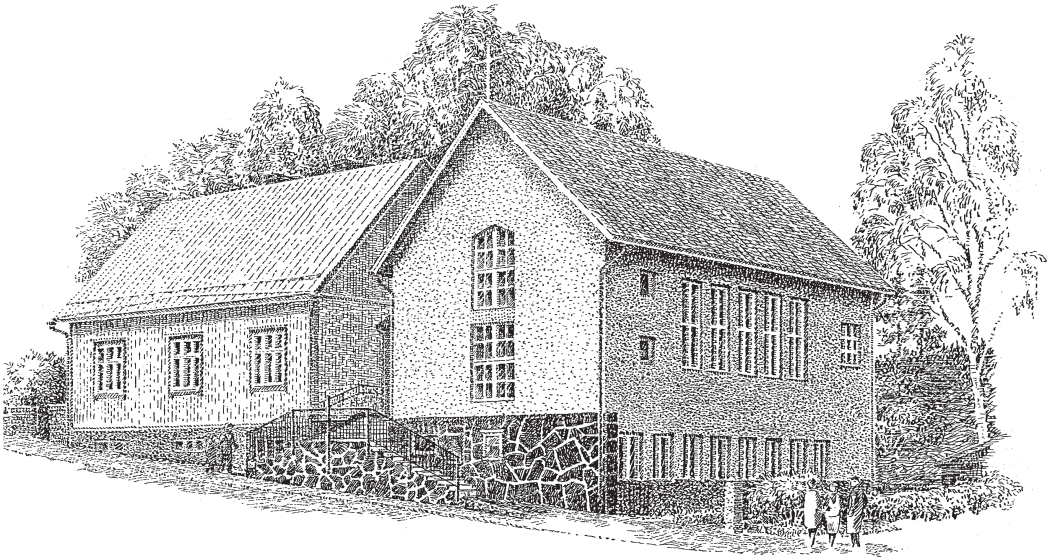
tehtävä se rukoillen virren sanoin: “Sun sanas’ suojaa Jumala.” (VK 1938, 175:1) Vain Jumalan sana antaa sielullemme ravinnon, jonka tarvitsemme autuuteen päästäksemme. Sen säilymistä seurakunnissamme on meidän ensisijaisesti ajateltava.

Kuinka voin säilyä Kristuksen omana kiusausten ja vaikeuksien keskellä?

Jumalan lapsi elää maailmassa oman syntisen lihansa ja kiusaajan vaikutuksen keskellä. Ne tuottavat kiusauksia. Lisäksi tulee epäuskoinen maailma väärine houkutuksineen. Kuinka voimme säilyä Kristuksen omina tällaisissa taisteluissa? Jumalan lapsi säilyy Vapahtajan turvissa, kun hän pysyy Jumalan sanassa. Sana osoittaa synnin synniksi. Sille, joka on langennut, laki saa aikaan synnintunnon. Se ei anna rauhaa eikä sano: elä vain rauhassa niin kuin maailma ja tee syntiä, kyllä Jumala kaiken hyväksyy. Ei, laki sanoo: synnin palkka on kuolema. Tältä pohjalta Raamattu sitten johdattaa langennutta Kristuksen luo: *“Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksi-antamusta.”* (Jes. 55:7) Joka on langennut maailmaan saa siis paluukutsun Herran Kristuksen luokse, pysymään jälleen hänen omanaan ja hänen sanassaan.

Uskova tunnustaa Jumalan sanan oikeaksi myös päivittäisessä vaelluksessaan. Teemme virheen, jos sanomme, ettei meillä ole syntiä. Sanomme katekismuksen mukaisesti: “Me teemme joka päivä paljon syntiä emmekä ansaitse muuta kuin rangaistusta.” Tällaisina meidän on pysyttävä Kristuksessa. On tunnustettava vaelluksemme synnit ja turvattava hänen armoonsa.

Uskovan elämässä on myös paljon sellaisia vaikeuksia, jotka Jumala antaa elämäämme. Ne voivat saattaa meidät suureen ahdinkoon. Ne voivat vaivata ruumistamme ja terveyttämme laajemmin. Kuinka voimme pysyä Kristuksessa tällaisissa tilanteissa? On ajateltava näitä asioita tekstimme valossa: Jumala puhdistaa oksia, jotka uskon sitein ovat Vapahtajassa. Kyse ei ole pahasta asiasta, vaan Jumalan työstä, joka on hyväksi. Raamattu kehottaa ottamaan esikuviksi profeetat, jotka kestivät paljon vaivaa. Muistamme Mooseksen, jota vastaan kapinoitiin. Muistamme Jeremian, joka oli kuolemanvaarassa. Heidän sielussaan oli vakava taistelu: vaipuko epätoivoon vai pitää kiinni Jumalan sanasta? Kun he pitivät kiinni sanasta, se koitui siunaukseksi heille itselleen ja monille muille. Heillä oli sellainen mielin kuin Joosefilla, joka sanoi veljilleen: *“Te tosin hankitsitte minua vastaan paha, mutta Jumala on kääntänyt sen hyväksi, että hän sai aikaan sen, mikä nyt on tapahtunut, ja pitäisi hengissä paljon kansaa.”* (1 Moos. 50:20) Kun kärsit vaivaa, pidä mielessäsi, että Jumala käyttää myös sitä hyviin tarkoituksiinsa. Hän vetää sinua syvempään luottamukseen, innokkaampaan rukoukseen ja saa aikaan hedelmiä. Niitä emme voi laskea järjen ja tunteen mukaan, vaan saamme jäädä turvaamaan siihen, että Jumala johdattaa omansa ja vaikuttaa hedelmiä myös sellaisten vaiheiden kautta, jotka käyvät yli vajavaisen järkemme.

*STLK Kirkkokunnankokous pidettiin
28.5.2005 Lahden Rajakadun kirkossa*

Voidaan lopulta sanoa yksi ratkaiseva tekijä ja koetinkivi, jonka myötä selviää, ovatko hedelmät hyviä. Tuo koetinkivi on suhde Jumalan sanaan, lakiin ja evankeliumiin. Maailmassa monet sanovat tänään, että on julistettava vain evankeliumia, mutta ei lakia eikä hyviä tekoja. Mitä tästä seuraa? Kun tapahtuu lankeemus tai erehdys, puhutaan tähän tapaan: kyllä Jumala tällaisen vääryydenkin hyväksyy, ole rauhassa. Tämä ei kuitenkaan pidä paikkaansa. Mikään Jumalan sana ei hyväksy vääryyttä ja syntiä. Joka tuollaisessa opissa pysyy, ei pysy Kristuksessa, vaan etsii turvaa maailmasta. Jumalan lain nojalla meidän on tunnistettava syntimme hänen edessään.

Mitä on sitten evankeliumi? Se on Jumalan ilmoitus siitä, että hän Poikansa tähden antaa rikkoneelle synnit anteeksi. Tämä evankeliumi antaa tunnonrauhan. Se ilmoittaa, että vaikka olet tehnyt syntiä ja rikkonut todellisesti Jumalaa vastaan, on hän sinulle, syntiselle, armollinen Poikansa tähden. Uskosta tähän Herraan seuraa kallis uskon hedelmä, rauha Jumalan kanssa.

Tästä opista seuraa myös muita hedelmiä. Kristuksessa pysyminen ja Jumalan sanassa pysyminen kulkevat käsi kädessä. Se, joka pysyy Kristuksessa, etsii Jumalan käskyjen mukaisia hedelmiä. Uskova ei taistele kuin ilmaan hosuen. Hän haluaa ojentaa elämänsä päivittäin kymmenen käskyn mukaiseksi. Silloin hylä-

tään kaiken salliva vapaamielisyys. Hylätään myös itse valitut jumalanpalvelusmenot, pyhien paikkojen kumartaminen, ihmissäädösten nostaminen Jumalan sanan rinnalle ja niin edelleen.

Kalliina uskon hedelmänä ja uskovan etuoikeutena tekstimme mainitsee rukouksen: *“Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen.”* Uskovan rukoukselle on tyypillistä luottamus sen kuulemisesta. Meidän on käsketty rukoilla Kristuksen nimessä. Tähän nimeen on meidät kastettu. Tässä nimessä julistetaan syntien anteeksiantamus. Uskon kautta Kristukseen perimme iankaikkisen autuuden. Tämä Vapahtaja lupaa, että mitä pyydämme hänen nimessään, sen me saamme. Tämän nojalla saamme olla varmat, että kun rukoilemme uskossa pysymistä, Jumalan sanan säilymistä hänen omiansa turvana ja todistuksena maailmalle, Jumalan varjelusta maallisen esivallan välityksellä, kestävyyttä vaivoissa ja muita oikeita asioita, hän varmasti kuulee meitä. Vaivojen kohdatessa hän antaa varmuuden siitä, että kaikki yhdessä vaikuttaa Jumalan lasten parhaaksi. Harhaoppien levitessä on kuitenkin mahdollista, että Kristukseen turvaavat eksytettäisiin. Näin kaiken täytyy kääntyä Jumalan omien hyväksi. Niinpä kun rukoilet ja omistat varmuuden rukouksen kuulemisesta, ei se, mikä onnettomuudelta näyttää, todella ole onnettomuus, vaan Jumala kantaa sinut ahdingon läpi ja on vapauttanut tällä lupauksellaan vaivasta.

Näin me synnit tunnustaen, Jumalan armoon uskoen ja Kristuksen nimessä rukoillen, lyhyesti sanoen sanassa pysyen, voimme säilyä Jumalan omina kiusausten ja vaivojen keskellä. Jumala sanansa kautta antaa hedelmien tulla näkyviin nimensä kunniaksi.

2. Kristuksessa pysyminen ohjaa uskovat seurakunnalliseen toimintaan oikean opin mukaisesti

Mitä on sitten sanottava tekstimme nojalla seurakunnillemme, meille itse kulkekin siltä kannalta, että olemme seurakunnan jäseniä ja näin ollen kirkkokuntamme kokoukselle? Meiltä kysytään, onko oikein, että olemme järjestäytyneet tunnustukselliseksi seurakunniksi, jotka kaikella vakavuudella tahtovat käytännön opetuksessaankin pysyä Jumalan sanassa ja siitä otetussa luterilaisessa tunnustuksessa. Onko tekstillämme tähän sanottavaa?

Kun Vapahtaja käskää pysymään hänessä ja hänen sanassaan, siitä seuraa, että seurakunnassa on julistettava hänen sanansa mukaisesti ja sen vastainen opetus on torjuttava. Seurakunnan on pidettävä yllä opetusta, joka ohjaa Kristuksen luokse. On saarnattava lakia Jumalan sanan mukaan niin, että se asettaa syntisen pyhän Jumalan kasvojen eteen ja osoittaa, ettei hän voi itse pelastaa itseään. On saarnattava evankeliumia niin, että syntinen saa varman tiedon: Jeesus on kantanut minunkin syntini ja avannut tien taivaaseen. Tämä vahvistaa Jumalan omia Kristuksen yhteydessä ja kutsuu toisiakin omistamaan armon aarteet. Tästä seuraa väärin oppien torjuminen, kuten apostoli Paavali teki Galatian seurakunnissa. Tästä seuraa vääristä opettajista irti sanoutuminen, kuten Roomalaiskirje opettaa:

“Minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä.” (Room. 16:17)

Se, että haluamme itse pysyä Kristuksen omina ja hänen sanassaan, johtaa siihen, että haluamme seurakuntina ja kirkkona pitäytyä puhtaaseen evankeliumiin. Saarnatekstiämme on viime aikoina myös käytetty toisella tavalla. On vedottu Kristus-viinipuussa pysymiseen sekaoppisessa kansankirkossa pysymisen tueksi. Tähän emme voi yhtyä. Emme voi saattaa seurakuntiamme sellaiseen vaaraan, että monenlaiset, selvästi Jumalan sanaa vastaan sotivat ja keskenäänkin ristiriitaiset opit olisivat sallittuja. Silloin toimisimme vaarallisella tavalla. Altistaisimme itsemme sellaisen opin vaikutukselle, joka tempaisi pois Kristuksesta, ja johdattaisimme toisiakin samaan vaaraan. Näin emme voi tehdä ja uskotella, että tuollainen liittyisi yhteen Kristuksessa pysymisen kanssa. Tiedämme, että maailmassa vaikuttavat monet väärät opit eikä tätä asiaa voi muuttaa. Tietäkäämme myös vakavasti se, että seurakunnasta ei saa tehdä erilaisten oppien temmellyskenttää eikä seurakuntien jäseniä saa johdattaa harhaopettajien yhteyteen. Meidän tulee omalta osaltamme valvoa niin, että näin ei pääse tapahtumaan.

Meidän tulee valvoa myös sydäntämme, ettemme väärällä tavalla luota seurakunnan ulkonaiseen jäsenyyteen. On huomattava, että oikein opettavassa seurakunnassa pysyminen ja Kristuksessa pysyminen, vaikka kuuluvat yhteen, eivät kuitenkaan ole yksi ja sama asia. On siis torjuttava sellainen ajatus, että kunhan vain nimemme on jäsenrekisterissä ja ulkonaisesti toimimme seurakunnan yhteydessä, sillä perusteella olisimme Vapahtajan omia ja taivaan tiellä. Ei niin, Kristuksen omia olemme yksin sen tähden, että hän on maksanut syntivelkamme. Uskossa tartumme tähän ja tunnustamme myös sen, että tarvitsemme anteeksi-antamista kaikesta siitäkin, kuinka olemme Jumalan sanaa kuulleet ja muuten toimineet seurakunnan jäseninä. Tällöin saamme omistaa anteeksi-antamisen kaikista synneistämme. Pysymme Kristuksessa, emme oman voimamme ja pitäytymisemme tähden, vaan sen uskon kautta, joka tarttuu Jumalan Pojan ansioon. Sen tähden meille sanotaan: olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut, ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.

Näin tekstimme ohjaa meidät tarttumaan sanaan. Mitä sen nojalla löydämme? Näemme syntimme suurina ja lain mukaan kadotuksen ansaitsevana. Evankeliumin sanan nojalla tunnemme Kristuksen armon vielä suurempana synnin anteeksi antavana ja iankaikkiseen autuuteen vievänä Jumalan lahjana. Tämän Vapahtajan yhteydessä, hänen armonsä turvissa saamme sanan nojalla pysyä uskon kautta. Antakoon hänen sanansa meille Jumalan lapsen rauhan ja ilon ja myös vakavuuden ja vastuuntunnon yhteisiä asioita käsitellessämme ja koitukoon kokouksemme ja koko elämämme hänen nimensä kunniaksi. Amen.

Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Vapahtajassa Kristuksessa Jeesuksessa. Amen.

Kimmo Närhi

Lohdullisia raamatunkohtia, jotka esittävät uskon koh- teeksi ja pelastukseemme perustaksi ”Kristuksen mei- dän edestämme”

Joh. 3:16: ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ai- nokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.”

Ehtoollisen asetussanat: ”Teidän edestänne annetaan – teidän edestänne vuodatetaan.” Matt. 26:26–27; Mark. 14:22–24; Luuk. 22: 19–20; 1 Kor. 11:24–25.

Room. 3:21–25: ”Mutta nyt Juma- lan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia, se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirk- kauta vailla ja saavat lahjaksi vanhurs- kauden hänen armostaan sen lunastuk- sen kautta, joka on Kristuksessa Jee- suksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä.”

Room. 3:28: ”Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja.”

Room. 5:19: ”Sillä niinkuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta mon- net tulevat vanhurskaiksi.”

Room. 6:3: ”Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kris- tukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut?”

1 Kor. 1:30: ”Mutta hänestä on tei- dän olemisenne Kristuksessa Jeesuk- sessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhi- tykseksi ja lunastukseksi.”

1 Kor. 15:3: ”Sillä minä annoin teille ennen kaikkea tiedoksi sen, min- kä itse olin saanut: että Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kir- joitusten mukaan.”

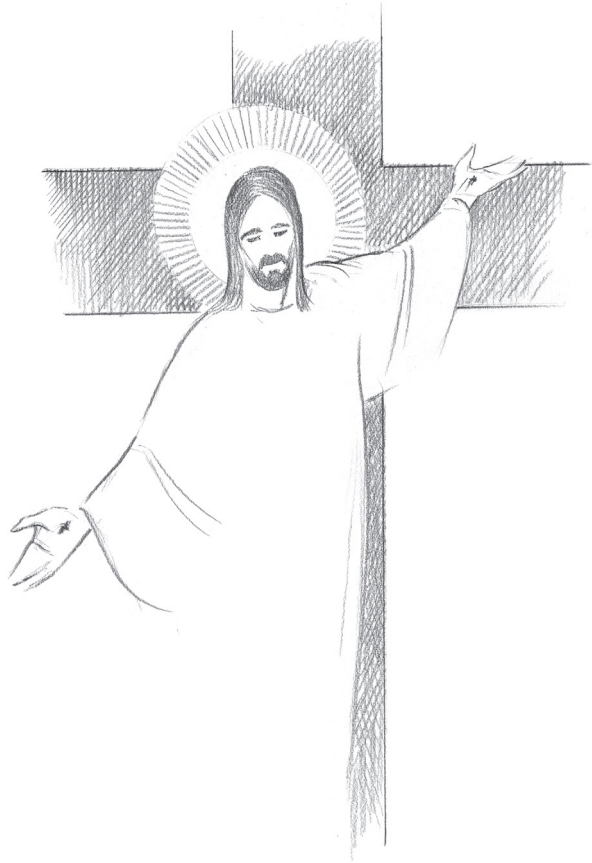
2 Kor. 5:15: ”Ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut.”

2 Kor. 5:21: ”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.”

2 Kor. 8:9: ”Sillä te tunnette mei- dän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyystään rikastuisitte.”

Gal. 2:16: ”Mutta koska tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, niin olemme mekin usko- neet Kristukseen Jeesukseen tullak- semme vanhurskaiksi uskosta Kristuk- seen eikä lain teoista, koska ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista.

Gal. 2:20: ”Ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän

Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.”

Gal. 3:8: “Ja koska Raamattu edeltäpäin näki, että Jumala vanhurskauttaa pakanat uskosta, julisti se Aabrahamille edeltäpäin tämän hyvän sanoman: ’Sinussa kaikki kansat tulevat siunatuiksi.’”

Gal. 3:13: “Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme - sillä kirjoitettu on: ’Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu.’”

Ef. 1:7: “Jossa (Kristuksessa) meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsä rikkouden mukaan.”

Ef. 5:25: “- - - Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä.”

Fil. 3:9–10: “- - - ja minun havaitaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; tunteakseni hänet ja hänen ylösnouse-

misensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden.”

Kol. 1:14: ”Hänessä (Kristuksessa) meillä on lunastus, syntien anteeksi-
saaminen.”

Kol. 1:20: ”Ja että hän, tehden rauhahan hänen (Kristuksen) ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maan päällä että taivaissa.”

Kol. 1:21–22: ”Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teois-
sanne, hän nyt on sovittanut Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteet-
tomina ja moitteettomina eteensä.”

Kol. 1:28: ”Ja häntä me julistamme, neuvoen jokaista ihmistä ja opettaen jokaista ihmistä kaikella viisaudella, asettaaksemme esiin jokaisen ihmisen täydellisenä Kristuksessa.”

Kol. 3:4: ”Kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa.”

1 Tim. 2:5–6: ”Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oli annettava aikansa.”

2 Tim. 2:10: ”Siitä syystä minä kärsin kaikki valittujen tähden, että hekin saavuttaisivat pelastuksen, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, ynnä iankaikkisen kirkkauden.”

Hebr. 2:9: ”Mutta hänet, joka vähäksi aikaa oli tehty enkeleitä halvemmaksi, Jeesuksen, me näemme hänen kuolemansa kärsimyksen tähden kirk-

kaudella ja kunnialla seppelöidyksi, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien edestä joutunut maistamaan kuolemaa.”

Hebr. 2:14: ”Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on perkeleen.”

Hebr. 6:19–20: ”Se toivo meille on ikäänkuin sielun ankkuri, varma ja luja, joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti, jonne Jeesus edelläjuoksijana meidän puolestamme on mennyt, tultuaan ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan, iankaikkisesti.”

Hebr. 10:12: ”Mutta tämä on, uh rattuaan yhden ainoan uhrin syntien edestä, ainiaaksi istuutunut Jumalan oikealle puolelle.”

1 Joh. 2:1–2: ”Jos joku syntiä tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.”

1 Joh. 3:16: ”Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän edestämme.”

1 Piet. 2:21: ”Kristuskin kärsi teidän puolestanne.”

1 Piet. 3:18: ”Sillä myös Kristus kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas vääräin puolesta, johdattaaksensa meidät Jumalan tykö; hän, joka tosin kuoletettiin lihassa, mutta tehtiin eläväksi hengessä,”

Kokosi Markku Särelä

Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnasi taivasten valtakuntaa Juudean erämaassa ja sanoi: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle." Sillä hän on se, josta profeetta Esaias puhuu sanoen: "Huutavan ääni kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi.'" Ja Johannesella oli puku kamelinkarvoista ja vyötäisillään nahkavyö; ja hänen ruokanaan oli heinäsiirkat ja metsähunaja. Silloin vaelsi hänen tykönsä Jerusalemin ja koko Juudea ja kaikki Jordanin ympäristö, ja hän kastoi heidät Jordanin virrassa,

kun he tunnustivat syntinsä. Mutta nähdessään paljon fariseuksia ja saddukeuksia tulevan kasteelle hän sanoi heille: "Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa? Tehkää sentähden parannuksen soveliaita hedelmiä, älkääkä luulko saattavanne sanoa mielessänne: 'Onhan meillä isänä Abraham!'; sillä minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Abrahamille. Jo on kirves pantu puitten juurelle; jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen. Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella. Hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa nisunsa aittaan, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulesa." . Silloin Jeesus tuli Galileasta Jordanille Johannesen tykö hänen kastettavakseen. Mutta tämä esteli häntä sanoen: "Minun tarvitsee saada sinulta kaste, ja sinä tulet minun tyköni!" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Salli nyt; sillä näin meidän sopii täyttää kaikki vanhurskaus." Silloin hän salli sen hänelle. Kun Jeesus oli kastettu, nousi hän kohta vedestä, ja katso, taivaat aukenivat, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas niinkuin kyyhkynen ja laskeutuvan hänen päällensä. Ja katso, taivaista kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt." Matt 3:1-17

Kiinan matkaajan muistoja

REISSUVAIMON PÄIVÄKIRJA

1. NIIN KORKEALLA KUIN TAI- VAS ON MAASTA

“Tervetuloa lennolle AY 7320 Helsingistä Shanghaihin. Pyydämme teitä kiinnittämään istuinvyöt...” naisääni selostaa koneen jo rullatessa kohti kiitoradan alkupäätä. Kirkkaasti hohtavat väylämerkit ja valojen nauhat ohjaavat laajalla kentällä oikealle väylälle, jonka alkuun kone pysähtyy hetkeksi. Moottorit lisäävät vähä vähältä kierroksiaan, humina voimistuu, siipien noususiviekkeet liikkuvat sopivaan kulmaan hieman suristen. “Varjelethan tätäkin matkaa reissumieheni luokse”, huomaan äänettömästi kuiskaavani. Lentokone nytkähtää liikkeelle, maiseimat näyttävät hujahtavan yhä kiihtyvällä vauhdilla pois nousukiidon tieltä, ja vatsassa pyörähtää melkein samalla tavalla kuin vuoristoradan kiemuroissa, kun pyörät irtoavat maasta. Selkä painuu lujemmin penkkiä vasten sulavalinjaisen koneen kiitäessä monen kymmenen asteen kulmassa kohti tummaa iltataivasta. “Niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.” “Niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on hänen armonsä niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät.” Koneen noustessa kymmenen kilometrin lentokorkeuteen, kaikkien pilvien yläpuolelle, voin vain miettiä, mihin taivaan ääri loppuu.

2. NIIN KAUKANA KUIN ITÄ ON LÄNNESTÄ

Herään siihen, kun pääni kolahtaa lentokoneen pientä ikkunaa vasten. Äänimerkin jälkeen stuertistin kuulutuksessa kerrotaan turbulensseista, jotka heittelevät konetta kuin myrskyaalioilla. Matkustajia kehoitetaan istumaan paikoillaan istuinvyö kiinnitettynä niin kauan, kuin merkkivalo penkkien yläpuolella palaa. Kohennan asentoani ja nostan jaloilleni valah-taneen viltin takaisin syliini.

“Arvioitu laskeutumisaikamme Shanghaihin Pu Dongin kentälle on kello 10.20 paikallista aikaa.” Suora lento Suomesta valtavan laajan Venäjän yli Kiinan itärannikolle, tuhansia kilometrejä 900 kilometrin tuntinopeudella, kestää yli 8 tuntia. Vaikka lentäisi vuorokaudet läpeensä aina vain idemmäksi, pääsisi kyllä maapallon ympäri, mutta ei koskaan perille itään. “Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme.”

Outi Lappalainen

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* 1.6. alkaen keskiviikkoina klo 19 (ei 15.6. ja 6.7.) HPE 8.6. ja 29.6.

Siitamaaja *Jumalanpalvelukset* 12.6. klo 12 (MS), 19.6. HPE klo 10, jumalanpalvelus klo 11 (MS,KN), 26.6. klo 12 (MS) ja 10.7 klo 11 (HPE) (MS, KN) 24.7, 7.8., 21.8., 4.9., 18.9. ja 25.9. klo 12. Nuorten päivät ja esirippikoulu 2. -4.9. Syysjuhla 24. -25.9.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 12.6. ja 3.7. Jumalanpalvelusta ei ole su 19.6. ja 10.7. **Kuusankoski:** *Jumalanpalvelus* Kettumäentie 2 su 3.7. klo 11.

Lasten raamattuleiri 14.-19.6.2005
Teema: Jeesuksen opetuksia
Tarkempi ohjelma Luterilaisessa 5/2005. Ilmoittautuminen pastori Kimmo Närhille viimeistään 9.6.

Aikuisten raamattuleiri 5.-10.7.2005
Teema: Pysykää minussa niin minä pysyn teissä
Tarkempi ohjelma Luterilaisessa 5/2005. Ilmoittautuminen pastori Kimmo Närhille viimeistään 30.6.

Yhteisiä tapahtumia Siitamajalla:

Aikuisten raamattuleiri
5. - 10.7.

*Nuorten päivät ja
esirippikoulu* 2. - 4.9.

Syysjuhla 24. - 25.9.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Markku Särelä,
Kaukapellonkatu 9, 33710 Tampere, puh/
fax. 03-3176565. Sähköposti:
markku.sarela@kolumbus.fi

Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä
vain Siitamajan toiminta-aikoina)

www.luterilainen.com

Sisällys:

Matt. 24:23, Martti Luther.....	162
Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi, KN.....	163
Kristittyjen kokoontumisesta seurakunniksi, KN.....	165
Kristus meidän edestämme - Kristus meissä, MS.....	169
Miksi en käy tilaisuuksissa, joissa julistetaan väärin Jumalan sanaa? EP(1928)...	181
Kristillisestä pyhyydestä, Martti Luther.....	183
Profeetta Sakarjan selitys, Martti Luther.....	186
STLK:n kirkkokunnankokouksen avajaisjumalanpalveluksen saarna,KN....	189
Lohdullisia raamatunkohtia, jotka esittävät uskon kohteeksi ja pelastuksemme perustaksi "Kristuksen meidän edestämme", MS.....	194
Matt 3: 1-17 (Johannes Kastaja).....	197
Kiinan matkaajan muistoja, OL	198
Tapahtumia ja ilmoituksia.....	199
Kansi: Enkeli vapauttaa apostolit vankilasta, Apt. 5: 19, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857, Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, kummitoiminta 75200, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2005: Kotimaassa 22 e vuosikerta, ulkomaille 30 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com